

***Dinî Bilgilerin Başına
Gelenler***

Veya

***Allah'ın Oğulları İnsanların
Kızları ile Evlenince...***
(Yaratılış, 6. Bap)

Dinî Bilgilerin Başına Gelenler

1960 Anayasasının tek taraflı getirdiği özgürlükler ve dünyadaki sol akımların güçlü çalışmaları sonucu Türkiye sol bir devrim ile karşı karşıya geldi. Böyle bir durumu önlemek için derin devleti elinde tutan Türk Silahlı Kuvvetleri, 12 Eylül 1980 darbesini yaptı. Solun enkazını temizlemek için de İslamî yayınları ve İslamî kuruluşları son derece desteklediler. 90'lara gelindiğinde Türkiye artık Müslüman bir ülke görünümünü arz ediyordu. Derin devlet bu sefer bundan da rahatsız oldu. İşi dengelemek için bir miktar dinsizlik propagandası yapılmalı idi. Derin devlet içinde yer alan ve bize dinsiz bir Türkçülük yeter, diyen bir kısım ulusalcılar, önemli ve yepyeni bir proje oluşturdular. Yepyeni diyorum, çünkü artık materyalizm ve komünizmin modası ve kitlelere yayılabilecek etkisi geçmiş idi. Bu yepyeni proje ise şu idi: *İslamiyet, Yahudiliğin kopyasıdır; Yahudilik de Sümer efsanelerinin kopyasıdır. Demek Allah, vahiy, din, maneviyat, metafizik diye bir şey yoktur, fikrini oturtmak için medyanın bütün araçları ile yayınlar yapılmaya başlandı. Galiba 4-5 milyon insanımız bu kampanya sonucu dinî değerlerini yitirdi.*

Ben, klasik Osmanlı tarzında eski ilimleri birinci derecede tahsil ettiğimden ve meslek olarak dil, edebiyat ve dinî konular üzerine çalıştığımın ister istemez, bu kampanya beni de ilgilendirdi. Ayrıca aldığım eğitim sonucu ben hayatımda hiçbir zaman bencil, bireysel bir iş yapmadım. Bu kampanya ve onun aslı olan fikir, toplumu birebir ilgilendiriyorsa, benim gibi birisini bire on ilgilendiriyordu.

O yıllarda gerek altyapımın olmamasından ve gerek gündemimizde olmadığından ben Tevrat ve İncili yani Kitab-ı Mukaddesi hiç kullanmış değildim. Gerçi elimde ve kütüphanemde vardı. Fakat metnini doğru olarak anlamak beni aşırıyordu.. Doğrusu sürekli olarak okuduğum ve hatta mealini iyi ve başarılı bir şekilde yaptığım Kur'anı da mealinden öte yani evrensel manaları ile anlamıyordum..

Dolayısıyla o ulusalcı proje beni çok daha ciddi bir şekilde Tevrat ve Kur'an'a yöneltti. Bu projeyi cevaplamak için, Kur'anın Tevratın kopyası olmadığını, birinci elden İlahî bir vahiy olduğunu ispat etmem gerektiği gibi; Tevratın da Sümer efsanelerinin kopyası olmadığını, o da Kur'an gibi birinci elden saf vahiy olduğunu ispat etmem gerekiyordu. Gerçi bu ikinci kısım cevaplar konusunda Müslümanlar Tevrat bozulduğu için onu savunmaya gerek yok; biz Kur'anı savunalım yeter, diyorlardı.. Fakat bu cevap, beni tatmin etmiyordu. Çünkü Tevratındaki Âdem, Tufan gibi kıssalar, Sümer efsanelerinin benzerleri olduğu gibi, bu kıssalar üç aşağı-beş yukarı Kur'an'da da geçiyordu. Ayrıca Kur'an, Tevrat bozulmuştur, o bilgiler yanlıştır, demediği gibi, onlarca ayeti ile de Tevratı yüceltiyor, onu dinin en önemli bel kemiği olarak gösteriyordu.

İşte o yıllarda Tevratın da Kur'anın da kopya olmadıklarını ve mucize olduklarını ispat eden *Kur'anın Evrenselliği, Geçmiş ve Gelecek Arasında Tevrat* kitaplarımı yazdım ve yayınladım. Piyasadan Bu yazılar, o ulusalcı projeye cevap oluyor, diye geri bildirim olduğu gibi, o iki kitabım ve ilave makalelerimle Kur'anın, Kitab-ı Mukaddesi savunmasının ve yüceltmesinin haklı çıktığını gördüm. Geçen 20 yıl içinde periyodik olarak yazdığım yüzden fazla makale ve kitaplarımla bu mesele tam oturmuş oldu. Fakat Tevrat adeta bir okyanus gibidir. Onun bütün baplarının tefsiri için en az 20 cilt gerekiyor..

İşte bu çalışmalar halkasına yeni bir tanesini ilave etmek ve bu makalemizin ismi olan Dinî Bilgilerin Başına Gelenler başlığının altını doldurmak için Tevratın; varlığın mahiyetini, insanın mahiyetini, Allah'ın mahiyetini, bütün insanlık tarihinin yapısını bize mucize olarak anlatan Tekvin, Bap 6, ayet 1-8'in tefsirini yazacağız. Fakat bu tefsiri yazmadan önce üç noktayı bir ara izah olarak sunmamız gerekiyor:

1) Müslümanların 1400 yıl boyunca Tevrata karşı tutumları.

2) Kur'anın Tevrat hakkında mucizevî beyanları.

3) Geçmiş ve Gelecek Arasında Tevrat isimli kitabımla cevap verdiğim üç meseleyi bir daha hatırlatmak: *Tevratın insanın yaratılışını iki farklı tarzda anlatması, Musanın nasıl öldüğünün Tevratta anlatılması ve Tevratta Allah'ın ismi başta Elohim iken sonra Yahove olması..*

Bu üç ara izahtan ve 6. Babın sekiz ayetinin izahını gördükten sonra makalemizin ismi olan *Dinî Bilgilerin Başına Gelenler* başlığının altı, yüzde seksen doldurulmuş olacaktır. Bunun yanında Kitab-ı Mukaddesin bu sekiz ayet ile ilgili yedi farklı çevirisini karşılaştıracamız ki; okuyucularımız, *dinî bilgiler kâinat değerinde iken ve pozitif beşeri ilimlerden çok daha yüce ve geniş gerçekleri anlattıkları halde, maalesef hiç kimsenin anlamayacağı ve tam aksine tiksineceği hurafelere dönüştürülmüştür*, mealinde bir gözlemi kendileri de görsünler. Evet, bir daha söylüyorum; böyle bir kanaat, benim ve yakın çevrem için yeni bir şey değildir. Çünkü onlarca yazımla ve üç bin okuyucumla biz, geçen 20 yılda tekrar tekrar bu kanaate varıyorduk.

İslam Tarihi Boyunca Müslümanların Kitab-ı Mukaddese Karşı Tutumları

Kur'andan ve bazı tarihî rivayetlerden anlaşıldığı gibi; Mekke döneminde Müslümanlar, Hıristiyan ve Yahudiler ile tanışıyorlardı. Her üç kesim de kendilerini diğerleri ile bir ve eşit görüyor; hepsinin de tek karşı cephesi, putperest olan müşrikler idi. Gerek Müslümanlar ve gerek Yahudi ve Hıristiyanlar, her şeye gücü yeten, aşkın bir Allah inancı ile beraber, ahirete, helal ve harama ve vahye inandıkları için, deist olan, vahye, helal ve harama özellikle hesap ve ahirete inanmayan müşriklerden çok farklı idiler. Bu dönemde Mekke'deki Yahudi ve Hıristiyanların Kitabı Mukaddesi yazılı olarak okuyabildiklerine dair elimizde herhangi bir bilgi yoktur.

Müslümanlar Medine'ye göç edince, Hz. Muhammed bu eşitlik üzerine Medine Anayasasını yazdı; her üç kesim de bu Anayasayı imzaladı. Fakat Medine'deki Yahudi ve Hıristiyanlar, Müslümanlara hıyanet edip Mekke müşrikleri ile gizli ittifak kurdular. Bunun üzerine Maide 50. ayet indi; ayet şöyle diyor: ***Bunlar semavi dini bırakıp, Mekke Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar. Hâlbuki bilen bir toplum için (sonsuz bilgiye sahip olan) Allah'tan daha güzel hüküm veren başka kim var?!***

Bu ayette bilen ve araştıran manasına gelen *yukının* kelimesi ve işi akla yönlendiren iki soru edatı ve etimolojik manası ile sonsuz varlık ve ilim sahibi manasına gelen *Allah* kelimesi, sağlıklı ve geçerli bir düzen demek olan dinin üç esasına işaret ediyor: **1) İlim ve araştırma.. 2) Akıl ve düşünce.. 3) Sonsuz ve evrensel olmak.** Ayette *cahiliyet hükmünü mü istiyorlar* kelimesi ise, Medine'deki Yahudi ve Hıristiyanların Mekke müşrikleri ile yaptıkları gizli anlaşmaya işaretidir.

Bu ayetten sonra gelen 51. ayet ise şöyle diyor: ***Bu şekilde, semavî dine inanan müminleri bırakıp, deist ve putperestlerle işbirliği yapan Hıristiyan ve Yahudileri dost edinmeyin. Kim onlarla dost olursa o, onlardandır. (Yani o da deist ve putperest olur.)***

İmam Kurtubi bu ayeti aynen bu şekilde tefsir etmiştir. Zaten Kur'anın nazm-ı maanisi esas alındığında bu iki ayetin manasının böyle olduğu gayet net olarak anlaşılıyor. Fakat maalesef birçok dinî bilginin kaybolması gibi bu bağlantı bilgisi de kaybolmuş: Müslümanlar, bu konuda tarihi gerçeklere zıt birçok çelişkili duruma düşmüştür. En son iki önemli meal yazarı olan Muhammed Esed ve Mustafa İslamoğlu, sosyal konularda dost edinilir de; dinî konularda dost edinilmez, diye dipnot düşmüşler. Fakat ayet böyle bir ayrımı içermez. Ve böyle bir mana Hz. Muhammed'in Medine'de icra ettiği Anayasaya aykırı olduğu gibi, Nisa suresi, 123. ve 124. ayetlere de tamamen aykırıdır:

“Müslümanların geçerli bir dine sahip olup, dünyada da ahirette de mükâfat ve cezalarını alacağı meselesi, siz müşriklerin ve ehl-i kitap olan Yahudi ve Hıristiyanların arzunıza göre değildir. Kim bir kötülük yaparsa karşılığını görür. Sonsuz olan Allah dışında hiçbir şey onu kurtaramaz ve ona yardım edemez. Kim de iman etmiş olarak iyi işler yaparsa, onlar cennete girecektir. Ve zerre kadar hiçbir şeyleri kaybolmayacaktır.”

[Bu iki ayeti, başta İmam Nesefî olmak üzere eski klasik müfessirler böyle yorumladığı gibi, bu iki ayetin öncesi ve sonrası (122. ve 125. ayetler) de açıkça bu tarz bir tefsiri destekliyor.]

Rivayette geçtiği üzere; Hz. Ömer'in bir gün Tevratı okuduğunu, Hz. Muhammed'in, *Bugün Musa da gelse bana tabi olmasından başka çaresi olmaz*, diyerek Ömer'i Tevratı okumaktan vazgeçirmesini şöyle dört noktadan anlamak lazımdır:

a) Rivayetin sahih olup olmaması, başlı başına ilmî bir sorundur. Çünkü birbirinden farklı düşünen mezhepler başta olmak üzere siyasi akımlar sonucu ötekileştirme konularında çok rivayet ortaya çıkması veya abartı şeklinde yönlendirilmesi, tarihi bir gerçektir.

b) Ömer, ya Resulallah sen böyle söylüyorsun. Fakat Kur'an baştanbaşa Tevratı övüyor, diye karşı soru sormadığına göre; bu sözün manası şöyle olmalıdır: *Eski kitaplar mahfuz olmakla beraber, manaları çağa uygun anlaşılmadığından şeriat sahibi demek olan Musa da gelse, bugün için dini Kur'an tarzında anlayacaktır.*

Evet, Tirmizi'de geçen başka bir hadiste: *Ehl-i kitabın kitapları sağlam olarak ellerinde var olduğu halde ehl-i kitapta ilim (anlayış) yok olduğu gibi; kısa bir zaman sonra Kur'an sağlam olarak ümmetimin elinde durduğu halde onlardan da ilim (anlayış) kalkacaktır*, diye buyurmuştur.

c) Bu rivayetin bir manası da şöyle olabilir: *Din düşmanları ve münafıklar, yalandan Tevratı dayanmakla, Kur'anı ve İslamı yok etmeye çalışıyorlar. Sen de ya Ömer Tevratı gündeme getirirken bunlara yardım etmiş oluyorsun.*

Bediüzzaman Said Nursi, Münazaratta böyle bir manayı seçiyor: *O gün (Asr-ı Saadet) için var olan böyle bir tehlike bugün için söz konusu değildir. Dolayısıyla Asr-ı Saadetten sonraki Müslümanlar ehl-i kitabı dost edindikleri ve Kitab-ı Mukaddesi tekrar okudukları gibi; bugünkü Müslümanlar da aynısını yapabilirler*, mealinde uzunca bir analiz yazmıştır.

Her ne ise biz kronolojik takibimize devam edelim: Hicri 200 yıllarına gelindiğinde ehl-i hadis, metinleri yorumlamayı yasak etti. Dolayısıyla ehl-i kitap, müşrik sayıldı. Mekke ve Medine'ye sokulmaz oldular. Hâlbuki Hz. Ömer zamanında değil ehl-i kitap, İranlı askeri, mali ve mülki adamlar Medine'ye geliyor; Hz. Ömer'in kuracağı devletin yerleşmesi için ona yardım ediyorlardı. Bu bilgi İslamî tarih kitaplarında geçiyor. Ve herkesçe de biliniyor.

Hicri 300'lü yıllara gelindiğinde Ortaçağın cehalet karanlığı İslam dünyasını da sardı. Kitab-ı Mukaddes konusunda o kadar çok rivayet ve farklı yorumlar ortaya çıktı ki; o kutsal kitap adeta iğrenilen bir malzeme haline getirildi. Fakat Maturidi, Razi ve daha sonra M. Abduh ve benzeri düşünürler, *Bu tahrif olsa olsa, Kitab-ı Mukaddes ayetlerinin manalarının başka taraflara saptırılmasıdır; çünkü bu kitap tevatürle gelmiştir. Dolayısıyla lâfzî olarak tahrifi mümkün değildir*, mealinde görüşler söylediler. (İslam Kelamcılarına Göre İncil)

Müslümanların tahrife delil yaptıkları ayetlerin meallerinin hiçbiri, *Ehl-i kitap Tevrat ve İncili tahrif ettiler*, şeklinde değildir. Kelimeleri *mevadı*'ndan saptırıyorlar, mealindeki ayette ise, *mevadı* ifadesi, kelimelerin yerleri demek değildir. Kelimelerin konuldukları asıl manaları demektir. Nitekim kelimelerin asıl manalarını inceleyen *İlm-i Vadi*' isminde bir ilim dalı vardır. **Hulasa:** Bu tarz tahrif söyleminin delilleri güçlü olmadığından tarihte mesele netliğe kavuşmuş olmadı.

Nihayet 1800'lü yıllarda İngilizler, Hindistan Müslümanlarını Hıristiyanlaştırmak için çok yoğun bir faaliyet icra edince güçlü ve çok ciddi bir araştırmacı olan Rahmetullah-ı Hindi, Kitab-ı Mukaddesin tahrif olduğuna dair *İzharul-Hakk* isminde bir kitap yazdı. Ve bu iddiasını kitabın içindeki çelişkiler ile zahiren ispat etti. Sultan Abdülhamid de Müslüman tebaasını korumak için bu kitabı Türkçeye çevirtti.

İşte gerek bu kitap ve gerek 20. yüzyıldaki savaşların tahribi ve gerek pozitivist bilginlerin Tevratı saldırması, özellikle sadece zahiri rivayetlere dayanan Selefilik akımının ortaya çıkması, birçok Batılı ve Arap Hıristiyanını bile Kitab-ı Mukaddesin muharref olduğuna inandırdı. Çağımızın önemli bir düşünürü olan Bediüzzaman da bu söyleme katıldı. Ve en çok İzharul-Hakk kitabındaki bilgileri kendine delil yaptı. Evet, İzharul-Haktaki deliller, zahiren çürütülemez gibi görünüyor. Fakat bütün bu deliller, Kitab-ı Mukaddesteki bilgilerin tarihî bilgiler olduğu kabul edilse doğru çıkar. Hâlbuki bu bilgilerin ve bu isimlerin özellikle o olaylarda söylenen sayıların hiçbiri tarih değildir. Dolayısıyla Rahmetullah-ı Hindi'nin o kitabındaki bütün deliller, geçersiz kalıyor. Bu meseleyi biz birçok makale ile ispat etmiş olduk.

Evet, semavî kitaplardaki arketipal, gaybi, antropolojik ve sosyolojik mucizevî bilgiler, tarihî bilgiler olarak ele alındığında ve öyle okunduğunda binlerce hurafe ortaya çıktığı gibi; değil yalnız Tevrat, Kur'an ve İncilde de çelişkili bilgiler varmış gibi bir manzara ile karşı karşıya kalınıyor.

Bediüzzaman'ın Tevrat ve İncil hakkında üç kritik beyanı ve davranışı vardır: Muhakemat'ta: Davud ve Lut'un anlatılan günahları, peygamberlerin ismet ilkesine aykırıdır. Demek Tevrat ve İncil muharreftir, diyor; 1911'de.. Sonra 1934'te; Hz. Muhammed'e hitap eden *Allah sana büyük fetih yolunu açtı ki; senin geçmiş ve gelecek günahlarını affetsin*, (48/1) mealindeki ayetin tefsirinde; *Burada Peygamberin şahsi günahları söz konusu değildir. Çünkü ismet var. Demek buradaki günahlar, Peygamberin sosyolojik kişiliğini oluşturan Sahabe cemaatinin günahlarıdır*, diyor; 7. Lem'a risalesinde..

Evet, Yeni Said döneminde, şahs-ı manevi kavramı üzerinde çok durulur. Dinî metinlerde geçen buna benzer ifadelerin şahs-ı maneviye ait olduğu söylenir. Bununla beraber Risale-i Nurda Davud ve Lut'un Tevratta anlatılan günahlarının da böyle olabileceğine dair herhangi bir kayıt yoktur. Bu mesele ya gündeme gelmedi veya Hükümet, Lozan'daki gizli anlaşma gereği, Müslümanları Protestanlaştırmak istediğinden Tevrat ve İncil'den bahsetmek, onun hizmet stratejisine uygun gelmedi. Nitekim aynı tarihlerde; Türkiye'de uygulanmak istenen bu Protestanlaştırma projesine karşı 19. Mektubu yazıyor. Orada bu tahrif meselesini ısrarla dile getiriyor. Fakat 1950'lere gelindiğinde Protestanlaştırma projesi gündemden kalktığı için talebelerine gönderdiği bir mektupta *Bismark'ın Kitab-ı Mukaddesi karalayan ifadelerini ne kullanın ne de alıntı yapın*, diye yazıyor. Çünkü bu ve benzeri ifadeler haksızlık olduğu gibi; dinsizliğin de güçlenmesine sebep olur, diyerek bu çağın dindarlarını uyarıyor. Ahir zamanda Kur'an ve İncil el ele verecek; insanlığı mutlak küfür ve vahşetten kurtaracaktır, diyor. (Emirdağ Lahikası.)

Kur'anın Tevrat Hakkındaki Mucizevî Beyanları

Kur'anda Tevrat ve Musa ile ilgili 200 küsur ayet var. Bu ayetlerin her birisi dinin, hukukun, imanın ve bilginin mucizevî bir boyutunu ve bir niteliğini anlatır. Burada zikredeceğim şu gelen 9 ayet, din ve vahyin sonsuz, İlahî bir bilinç olduğunu, Tevratın da Kur'anın da bu sonsuz bilinç okyanusundan insanlığa ikram edilen en temel iki kaynak olduklarını ispat ediyor. 1400 yıl önce, varlığın mahiyeti, Tevratın içeriği ve vahyin mahiyeti hakkında hiçbir ciddi bilgi olmadığı halde Kur'anın bunları bu kadar harika ve çağlar üstü bir nitelikte anlatması üç yönden mucizedir; şöyle ki:

a) Kur'anın anlattığı ve ancak bugün anlaşılabilen Tevratın bu mucizevî nitelikleri, üç bin yıllık Yahudi tarihinin hiçbir safhasında bilinmemiştir. Belki iman olarak biliniyordu.. Fakat bilimsel ve detaylı olarak bu bilgiler, tarihlerinde ve kültürel miraslarında mevcut değildir. Demek bu izahlar, başlı başına Kur'anın bir mucizesidir. Çünkü bir insanın, Tevrat hakkında bu gelen ayetlerdeki bilgileri söyleyebilmesi için bütün varlığı, bütün tarihi, Tevratın yapısal mahiyetini ve ancak yirminci yüzyılda bilinebilen antropolojik ve ontolojik detayları bilmesi gerekir.

b) 1400 yıl önce Arabistan tamamen cehalet içinde olmasına ve Hz. Muhammed'in Yahudi âlimlerine göre ümmi olmasına rağmen Kur'anın Tevratı bu şekilde anlatması başlı başına bir mucizedir.

c) Tarihin çoğunda putperestlik, somut algı ve cehalet çok egemen olduğu halde 3-4 bin yıl önceden Tevrat metinlerinin bu kadar mucizevî bilgiler içermesi ve tarihte özellikle çağımızda tespit edilen hiçbir bilgi ile çelişmemesi ve Kur'anın bütün bu detayları biliyormuşçasına bu kitabı kendine delil yapması, İlahî bir mucizedir. Yaradılış ve varlık sistemi içinde insanlığın başıboş olmadığını ispat eden kâinat ve tarih büyüklüğünde bir belgedir. Buna rağmen, *Madde ve maddenin bir oluşumu olan tabiattan başka bir şey yoktur*, deyip bütün sonsuz soyut (manevi) değerleri inkâr eden; dolayısıyla kendi bedeni varlığını hedonizm bataklığında çürütmekten başka çare bulamayan bazı insanların ne kadar küçük ve sefil kaldıkları açıkça görünüyor.

Kur'anın Tevrat hakkındaki ayetlerinin tefsiri:

Birinci Ayet

“Bundan sonra Musaya kitabı verdik. Daha önce yaptığı maneviyata (ihsana) bir tamamlama olarak.. Ve her şeyin bir açıklaması olarak ve hidayet (yol gösterici) olarak.. Ve rahmet (başarı) olarak.. Ki insanlar, bu değerlere dayanarak kendilerini gelişme ve imtihan için yaratan Allah ile buluşacaklarına ve hesap vereceklerine iman etsinler.” (En'am, 154)

Bu ayetin dokuz kelimesinin kısaca da olsa tefsir edilmesi gerekir ki; ayetin manası tam anlaşılsın. Şöyle ki:

Bundan sonra.. Yani insanlık başta ilkel olduğu için; onların dinî yapısı, sadece iman ve mistik durumlar şeklinde idi. Bu gibi maneviyatın dini literatürdeki ismi *ihsandır*. İhsan güzelleştirme demektir. Evet, maneviyat ile hayat güzelleşiyor.

Musa kelime olarak hukuk ve şariat demektir. Dinin hukuksal yapısının sembolüdür. Yani o mistik ve manevi durumlardan sonra insanlığa kutsal hukuk demek olan *El-Kitap* verildi. Kitap kelime manası ile yazılı olan hukuk ve bilgi demektir. Bu ikisi Tevratın temel iki niteliği olduğu için El-Kitap adeta Tevrat ile eş manalı olarak kullanılır.

Tevrat ve Musa hukuk, düzen ve yasa demektir. Bu ise maneviyat ile ifade edilen güzelliği *tamamlamak* demektir. Nitekim Yahudiliğin bir boyutu Tevrat ve Musadır. Diğer boyutu, Harun ve maneviyattır. Maalesef bu iki boyutlu bütünlük tarihte birbirinden ayrıldığı için; insanlık en zirve şekilde maneviyatın, hukuk ve düzenin güzelliğini tam tadamamıştır.

Ellezi ahsene, deyiminde özne ve yüklem tam belirtilmediği için cümle, maneviyat hem yapılan bir güzelliştir, hem güzelleştirici bir gerçekliktir, manasını veriyor.

Tafsilen li-küllü şeyin, ifadesi her şeyin açıklaması olarak, demektir. Evet, bu mucizevî İlahî hazineye kuru tarihî bilgiler, diye bakılmazsa; antropolojik, fiziki dini, geçmiş ve gelecek bütün oluşumların izahı, Tevrat'ta var olduğu açıkça görülür. Her bir bölümü, her bir babı ve her bir ayeti, varlığı açıklama konusunda mucizedir, dedirtiyor. Numune olarak bu yazının ana konusu olan sekiz ayetin izahı size bir kanaat verecektir.

Hidayet kelimesi, yolu başarı ile bitirmek, yolu kaybetmemek demektir. Onun zıt manası yolu kaybetmek demek olan dalalettir. Evet, bu İlahî hazine, dini ile medeniyeti ile 4000 yıldır insanlığı bugüne getirdiği gibi; binlerce badireye rağmen Yahudi milletine beka vermiştir. Hâlbuki nice eski milletler yok olup gitti.

Rahmet, Türkiye'de günlük dilde dua diye anlaşılır ve öyle kullanılır. Fakat gerçek manası, soyut değer ve niyetlerin somutlaşması ve insanın bu şekilde başarıya ulaşması demektir.

9. ve son cümle: Dinsizliğin materyalizmin egemen olduğu bu çağa rağmen varlığın sonsuz olduğu, manevi değerlerin birincil değerler olduğu, insanlığın başka bir âleme göre yaratıldığı gerçeği hala insanlığın en temel değeridir. Tarihin ve insanlığın çoğunluğu, bu ayetin bu son cümlesinin fiili bir belgesidir. Bunun en bariz bilgisi ve belgesi de Tevrat'tır. Fakat tarihsel değil de evrensel olarak okunduğu takdirde..

İkinci Ayet

Araf suresindeki şu gelen iki ayeti (7/144-145) tam anlamak için kısa bir ara bilgi vermek gerekir; şöyle ki:

[Tarihi, bir ilim disiplini olarak okuyanlar bilir ki; insanlık tarihinin ekonomik ve idari verileri somut oldukları için kayıt altına alınmışlardır. Dolayısıyla tarih ilmi daha çok bu verilere göre yazılmıştır. Mitolojik ve inanç bilgileri ise, hem soyut olduklarından hem birinci derecede sosyal hayatı ilgilendirmediklerinden ve alfabe ile yazı çok az geliştiğinden ve çoğu yerlerde ve dönemlerde bu dahi olmadığından bunlar kayıt altına alınamamışlardır. Din ve mitoloji namına çok az tablet kayıtları ile mabed ve din adamlarının sosyolojik fonksiyonlarını yazan şeyler var. Bir de bazı sözlü nakiller ile beraber bu sözlü nakillerin bir kısmını kaleme alan Yunanlı Herodot gibi bir iki istisna var.

200 yıl öncesine kadar insanlar, tarihi bir bilim disiplini olarak tespit edecek, tahkik edecek ve ona göre yazacak imkânlaraya sahip değildi. İşte bu yokluktan dolayı en eski yazılı dinî metin olan Tevrat ile bazı mitolojik veriler binlerce yıl tarihî malzeme olarak algılandı ve ona göre tarih kitapları yazıldı. Fakat evrim meselesinin bilimselliği ortaya çıkınca; mesela Âdem ile ilgili bilgilerin tarih olmadığı anlaşıldı.

Bilim adamları, bu Âdem kıssasına önce hiçbir bilgi değeri olmayan mitolojik bir veri olarak baktılar. Fakat dinî metinleri ve mitolojik izahları ilmî olarak yorumlamaya çalışan birçok ilim adamı bunların tarih değil de, bütün insanlığın sosyolojik, antropolojik, dinî ve kültürel hikâyesi olduğunu göstermiş oldular. Bu bilim adamlarının bu gibi yorumlarının gündemde olmaması ve herkesçe bilinmemesi, bu adamların Âdem kıssası ile ilgili bütün detayların yorumunu bilmeyişlerindedir. Allah'a çok şükür geçen 25 yıl içinde ben bu kıssanın ve diğer peygamber kıssalarının bütün detaylarının yorumunu yapabildim.

Dinler tarihi ile ilgili bu kıtlık ve şanssızlık ile beraber; tarihin şu önemli yapısı, dindar-dinsiz herkesçe kabul ediliyor: Tarih sürecinde medenileşmiş olan yani çocukluk ve ilkelik dönemlerinden sonraki insanlık iki ana damar olarak bugüne gelmiştir: **Putperest insanlar..** Onlara göre temel merkezi değer, lider ve krallarıdır. Ölümden sonra başka bir hayat yoktur. İnsanın nihai amacı, yeryüzünde güzelce geçinip lezzet almasıdır. Dolayısıyla bu lezzet ve geçim uğruna veya varlığın merkezinde kendi krallarının ve milletlerinin var olduğunu ispat uğruna, her millet öbür milletleri yok etmeye ve zayıf insanları sömürmeye mecburdur.

İkinci akım ki; (bunların başında Yahudi milleti gelir) belli semavi bir dine göre yaşayan Müslüman toplumdur. Bunlara göre kâinatı yaratan, dünyayı insanın gelişmesine ve ahiret için hazırlanmasına yönelik yaratan bilinçli bir güç var. İnsan başıboş değildir. İnsanın yaşam tarzı, düzen ve hukuk ile tespit edilmiştir. Bu düzen ve hukuka uymayanlar cezalandırılır. Diğer milletler ile ancak adalet ve kutsal bir düzenin kurulması için savaşırlar.

Evet, bu iki bilgiye her çağda tekabül edecek birey ve toplumlar var olmuştur. İşte buna göre Firavun, ahirete ve adalete göre dizayn edilmeyen dünyevî medeniyetin sembolü olarak; Musa ise din, iman ve kutsal hukukun sembolü olarak nesiller boyunca anlatılmıştır. Dolayısıyla bu konudaki bilgiler tarih diye sanılmıştır. Hâlbuki 3000 yıllık Mısır Firavunlarının çoğu dindardır. Ve Musa ilkelerine (Tevrata) sahip çıkan Yahudiler, her zaman ahirete ve adalete göre yaşamamışlardır. Ayrıca tarihten ziyade Firavun ve Musa çatışmasının en ciddi ve en acıklı şeklini 20. asırda bulabiliyoruz.

Ve tarihte yaşayan 200 Mısırlı Firavun içinde *Allah benim, ahiret yoktur; insanlar bana tapsın*, diyen ancak bir veya iki kişi çıkabilir. Dolayısıyla İbn Arabî gibi metafizik boyutu gören insanlar, Firavun (onların çoğu) imanlı idi, diyebilmiştir. İşte *tarihin şu yapısını ve dinî bilgiler, evrensel, sosyolojik ve antropolojik yasaların izahıdır, tarih değildir*¹ ilkesini esas aldığımızda şu gelen iki ayeti ve bu konu ile alakalı olan Tevratın iki parçasını daha iyi anlayabiliriz; şöyle ki:]

“Rab Musaya dedi: Seni insanların üzerinde yönetici olarak seçtim. Bu seçkinliğin iki belirtisi, benim mesajlarımı onlara iletmen ve seninle olan özel konuşmamdır. Benim sana verdiğimi iyi tut. Varlığı ve hayatı boş görmedikleri için memnun olanlardan ol.” (Araf, 144)

Yine; bütün varlığı, yaratılışı, Allah’ı ve dinin mahiyetini anlatan bu ayeti iyi anlamak için beş kelimesini bir miktar deşmemiz gerektir; şöyle ki:

Rab Musa’ya dedi.. Burada sonsuz ve soyut varlık demek olan Allah kelimesi yerine varlığı ve insanlığı sınırlı zıtlarla terbiye eden Rab kelimesini, dedi fiilinin öznesi olarak gösteriyor. Çünkü bir evvelki ayette Allah kelimesi geçmediği gibi, tam aksine üç sefer Rab kelimesi geçiyor. Bu da bize der ki: Allah’ın sistemi sonsuzdur. Fakat imtihan ve gelişme için olan dinî düzenin bu gibi hikmetler için bir miktar sınırlı olması gereklidir.

Seni insanlar üzerine yönetici seçtim, ifadesi, din ve şeriat (Musa) dışında insanları yöneten medeniyet, devlet ve benzeri alternatifler var. Fakat kutsal hukuka dayalı olan dinî düzen (Musa,) bunların en seçkini ve en iyisidir. Maalesef bu ayet, böyle anlaşılmadığı için, Musa diğer peygamberlerden üstündür, çünkü Allah ona hem şeriat (elçilik) vermiş hem de onunla birebir konuşmuştur, şeklinde anlaşılmıştır. Bu ise sağlıklı bir mana değildir; çünkü Allah bütün peygamberlere de bu iki özelliği vermiştir. Ayrıca ayet, seni peygamberlerden üstün kıldım, demiyor.

İnsanlar üzerine, ifadesi der ki; insanlık ancak bir şeyin emri altına girerse toplumsal bir oluşum kurabilir. Demek başsızlık demek olan anarşizm insanlık için iyi bir şey değildir.

Mesajlarım, manasına gelen risalat Allah tarafından bildirilen yasalar demektir. Bu yasaları topluma ileten ve uygulayan kişiye Resul (elçi) denilir.

Ve kelamım ile.. Kelam Allah’ın varlığa koyduğu logos, mantık ve özel bilgiler manasına geldiği gibi; İsa gibi mesajları canlı olarak yaşayan ve yaşatan mistik (manevi) yapılar manasına da gelir. Evet, din hem mesaj hem pratik; hem Musa hem Harun; hem evrensel yasaları hem bireysel bilgileri içerir. Böyle olduğu içindir ki, *Dinin sahibi sadece Allah’tır*, denilir.

¹Evet, mutlaka Tevrat gibi bir malzemeyi İlahî sonsuz bilinçten alan ve Yahudileri dünyanın en dindar toplumu yapan bir veya birkaç peygamber gelmiştir. Fakat bunların özel isimleri tarihe geçmemiş; bu özneler, bütün dinî olayların ifadesi olan ve asla özel isim olmayan Musa olarak kayıt edilmiştir. Evet, bugün tarihi bir bilim disiplini olarak araştıran bilim adamları gösterdiler ki; Yahudi tarihinin başında 930 sene yaşayan bir Âdem ve 950 sene yaşayan bir Nuh olmadığı gibi, son dönemlere ait sanılan ve 170 sene yaşayan bir İbrahim ve harikalar yaratan bir Süleyman ve Davud da onların tarihinde yoktur. Âdem, Yahudilerin de başı olan insanlığın ilk medenileşme döneminin ifadesi; Nuh ilk vahiy alan insanlığın ifadesi olduğu gibi; İbrahim, tevhid ve iman, Davud din devleti, Süleyman dindar saltanatın sembolik ifadeleridir. Ki bu kavramlar, sadece Yahudilerin tarihinde değil belki bütün medeni milletlerin tarihinde az çok var olmuşlardır.

Fakat bu İlahî iki yönle beraber; din, Allah'ın doğal olarak insanlığa verdiği maddi, medeni ve bilimsel imkânları da alıp kullanmalıdır. Onun için ayet, *risalet ve kelam* deyimlerinden sonra ey Musa, *sana verdiklerimi tut*, diyor. Bu da dolaylı olarak der ki; gerçek bilim ve gerçek medeniyet, ancak gerçek manada risalet ve kelamı kullanan toplumlarda gerçekleşir. Dindar olmayan toplumlarda bu gibi imkânlar geçici olarak oluşsa da o insanlar, hayatın ve varlığın anlamını bilmedikleri için, şükürdar ve memnun olamıyorlar. Bu ikinci noktayı da bildirmek için ayet en son cümle olarak *Ve memnun olanlardan (şükredenlerden) ol*, diye sözü bitiriyor.

Bundan sonra gelen ayet:

“Ve Musa için her şeyi levhalarda yazdık. Bu yazılar hem öğüttür, hem her şeyi açıklıyor. Ey Musa, sen onları kuvvet ile tut. Kavmin onların en iyilerini uygulatınlar.. Ben size din ve düzeni tanımayan ve yasadışı yaşayanların gerçek yurdunu göstereceğim.” (Araf, 145)

Bu ayetin de sekiz kelimesini tefsir etmek gerekiyor. Yoksa sadece kuru bir meal anlarız. Ayetin ne demek istediğini anlamamış oluruz.

Ve yazdık.. Burada çoğul ifadesi, insanlığın tarih boyunca taşlarda, tabletlerde ve kâğıtlarda yazdığı her şeyi içeriyor.

Lehu onun için demektir. Evet, insanlık, medenileşmeseydi, başta yazı ve alfabe olmak üzere soyut değerleri öğrenmeseydi, din ve İlahî vahye muhatap olamazdı. Demek bütün medeni ve kültürel oluşumlar, kutsal dinî bir düzenin hazırlıkları olmuştur. *Lehu* kelimesi, özellikle Musaya, Yahudi şeriatına ve onların dindarlığına vurgu olduğundan, *levhalar* kelimesinde birinci mana Tevrat sahifeleridir.

Evet, insanlığın yazıyı ve soyut değerleri öğrenmesi harikadır. Fakat 3000 yıl önce yazıya geçirilmiş olan Tevratın yapısı, her bir cümlesinin mucizevî bir bilgi olması ve bugüne sağlam olarak gelmesi, insana; bu kitap, İlahî sonsuz bir bilinç tarafından tarih sayfasına özellikle yazılmıştır, dedirtiyor. Bu levhalar kelimesi ile ilgili, Tevrat Çıkış, 24/12'de ve 32/15-19'da iki önemli kayıt var. Birincisi, Tevrat'ta yazılan şeriat yasalarının tümünü kast ediyor. Burada iki önemli deyim var. *Allah, taş levhaları ve yazdığım şeriat ve emirleri öğretmek için onları sana vereceğim dedi.*

Taş iman sembolü olduğundan, buradan anlıyoruz ki; dinin değişmeyen bir yönü iman kısmıdır. İkinci kısmı ise, toplumlara göre Allah'ın yazdığı ve emrettiği şeriat ve kutsal hukuktur. Çıkış 32/15'ten anlıyoruz ki; taş levhalar iki tanedir. Bunlar ise ya Allah'a iman ve ahirete imandır. Veya dinin topluma hitap eden kutsal hukuk (risalet) yüzü ile bireysel manevi logos (kelam) yüzüdür.

Bu Çıkış kitabından ve Araf, 150 ve 155. ayetlerinden anlaşıldığı gibi; eğer toplum yoldan çıkmış ise veya temel imanî değerlerini yitirmiş ise veya dini yönetenler kızgın ve şiddetli ise, bu şeriat yere bırakılır, uygulanmaz. Kızgınlık ve şiddet biterse, toplum da küfür konusundaki hatasını anlamışsa yine o levhalardaki hukuk uygulamaya konulur. Fakat Çıkış, 32/19'da, *Musa o iki levhayı dağın eteğinde kırdı*, deniliyor. Bu da şu demektir; eğer şartlar tam olgun değilse dinin o iki yönlü yapısı, dağıtılır, dağın (devletin) eteğine yedirilir. Yani böyle bir durumda din namına ortaya çıkmak, Musa ve Tevrate (dine ve şeriata) en büyük cinayettir. Bu eksik durumlardan biri de o kutsal düzenin yürümesi için elde mevcut bir gücün olmamasıdır. Buna bu ayetin ***O yasalari kuvvet ile tut***, ifadesi bakıyor.

“Kavmin onun en iyi taraflarını yapsın..” Yani dinin biri ruhsat biri de azimet (en ideal) iki şekli var. Kavmin (yani dindar medeni milletler,) onun idealini uygulasin. Tam dindar veya tam medeni olmayanlar için ise, ruhsat şekilleri yeter. Burada kavimden maksat Beni İsraildir. Bu kelime ise zor şartları aşmış, dindar medeni millet demektir.

Bir Hatırlatma:

Araf Suresinin 144. ayetini bu şekilde tefsir etmediğimiz takdirde ayetin bir anlamı olmaz. Çünkü eğer Musayı ve diğer isimleri şahsi, tarihî bir kişilik olarak ele alsak, Musanın, resul olmak ve Allah’ın kelamına muhatap olmak konusunda diğer peygamberlerden hiçbir farkı yoktur: Bu gibi problemlerin çözümü, ayeti yukarıda gördüğümüz gibi tefsir etmektir. Bunun ilmî izahı da şudur. Kur’anda anlatılan 28 peygamber, başta medeniyet ve dil olmak üzere 28 sosyal kavram ve misyonun ifadesidir. Bunlar içinde Musa, dinî kutsal hukukun insanları yönetmesi demektir. Ve bu yönetici kutsal hukuk, diğer bütün misyonlardan daha güçlü ve daha üstündür. Çünkü bu hukuk insanlığın belki varlığın her yönüyle ilgili sonsuz bir bilinç (İlahî evrensel risalet) içeriyor. Ayrıca bu hukuk, İlahî kelam demek olan vahiy ile tespit ediliyor. İşte bu çerçeveden bu ayete bir daha bakın; ne kadar mucizevî bir bilgi olduğunu görün.

Tevrat ve Kur’an arasındaki bir kısım manalı ve faydalı farklılıklar, (mesela birisindeİsrail Oğullarının putperest olmasında suçlu Harundur, diğerinde Samiridir)² gösteriyor ki; Kur’an da Tevrat da sonsuz İlahî bilinçten gelmişlerdir. Birbirinin kopyası olmadıkları gibi başka yerden kopya da değillerdir. İnşallah Tevratın hukukî ve şeriat özelliklerinin izahı olan Çıkış kitabını baştan sona kadar ayrıca şerh ve izah edeceğiz. O zaman daha net olarak bu işlerin sonsuz bir bilincin yansıması olduğu ve tarih olmadığı anlaşılacaktır.

Tevratın her şeyin açıklaması olduğunu çok daha net olarak bize anlatan bir belge daha Yusuf suresi 111. ayet:

Mekke döneminde; Yahudi âlimlerden soru alıp vahye ve metafiziğe inanmayan bazıları, Hz. Muhammed’e *Eğer Peygamber isen, Yusuf ve kardeşlerinin hikâyesini bilmen lazım; eğer bilmiyorsan veya bilme imkânın yoksa demek Peygamber değilsin*, dediler. Bu Yahudi âlimlerinin soruyu bu şekilde sormaları, onların vahyin metafizik soyut bilgiler (modern tabir ile arketip veriler) olduğunu bildiklerini gösteriyor. Hz. Muhammed bu soruya karşı bir müddet susmak zorunda kaldı; ta Allah’ın izniyle kalbi açılıp o metafizik bilgiler ona açılıncaya kadar... Ve nihayet Yusuf suresi vahiy edilmiş oldu.

Bazı detaylarda bu Yusuf suresi ile Tevratındaki Yusuf kıssası farklılıklar göstermesine rağmen, o Yahudi âlimleri itirazda bulunmadılar. Çünkü onların sorduğu nokta detaylar değil idi.

Meselenin ruhu olan metafizik, gaybî (arketip) yön idi. Ve bu yön Yusuf suresinde fazlasıyla görünüyordu. Surenin 7. 102. ve 111. ayetleri bu metafizik gaybî boyuta açıkça dikkatleri çekiyordu. Bu suresinin bu ve benzeri yönlerini tefsir ettim. Peygamber Kıssaları Hakkında ve Sadece İnsan kitaplarımda yayınladım. İşin anahtar noktası şudur: Bu kıssa, tarihte olmuş, bitmiş bir vaka değildir. Burada Yakub, çilekeş medeni insanlık demektir. 12 kardeş 12 büyük medeni millet demektir. Yusuf, Arap İslam milletinin ve geleneğinin arketipal ismidir. Surenin 1400 cümlesinin tamamı, bu manaya istisnasız olarak uyuyor. Ve ancak bu takdirde yukarıda zikrettiğimiz üç ayetin manası tam tezahür eder; şöyle ki:

² Bu farklılığın izahı için bu kitabın bir bölümü olan Taha suresi kısmının 83-98. ayetlerinin tefsirine bakınız.

“Bu kıssaların Hz. Muhammed ve insanlık üzerinde uygulanmasında akıl sahipleri için ibret (ders) vardır. (Ondan yaradılışın anlamsız olmadığı anlaşılıyor.) Bu metafizik bilgiler, uydurulmuş bir hadis (roman) değildir. Daha önceki vahyin, Tevratın tasdikidir. (Onun da Allah’tan geldiğinin delilidir.) Ve (başta insanlık halleri olmak üzere) her şeyin açıklamasıdır. Gaybe (metafizik değerlere) inanan bir toplumu hedefe götürecek şekilde bir rehberliktir. Ve bir başarı sebebidir.” (Ayet, 111)

“Bu bilgiler gaybın mesajlarıdır. Onu vahiy ile sana bildiriyoruz: (Bunlar tarih değildir.) Yoksa bunları bilmen için onların yanında olman gerekirdi.” (Ayet, 102)

Büyük Alman bilim adamı Carl Jung, kainatın ve insanlığın kolektif belleğinde arketip tarzında birçok kavramın kayıtlı olduğunu ve bunların belli ihtiyaçların tetiklemesi ile peygamberlere vahiy edildiğini uzun araştırmalar ile ispat etmiştir. Jung’un bütün bu çalışmaları, *Bunlar tarih değildir. Yoksa senin bunları bilmen için onların yanında hazır bulunmuş olman gerekirdi*, cümlesinin tefsiridir. Bu surenin yedinci ayeti bu meseleyi çok daha net olarak anlatıyor: ***Varlıkta ve hayatta hakikat var mı, diye araştıranlar için, Yusuf ve kardeşleri konusunda birçok bilgi ve belge (ayet) vardır.***

Allah için; meseleyi böyle okuyamayanların bu sureyi özellikle bu üç ayeti nasıl hurafeye ve anlamsız ifadelere dönüştürdüklerini görmemiz için, mevcut meallerden beş-on tanesine bakınız.

İkinci Grup Ayetler

Musa ve Haruna (dinin hukuk ve maneviyatına) her şeyi tefrik edip açıklayan olarak ve her şeyi aydınlatan olarak ve kendi özünü (yokluğa ve dağılmaya karşı) koruyan muttakiler için bir mesaj olarak Tevratı verdik. O muttakiler ki kıyaben, kendilerini geliştirmek için yaratan Rablerine saygı duyarlar. Ve kıyametteki zorluklardan da korkarlar (yani dünya hayatının imtihana, dolayısıyla ahirete yönelik olduğuna inanırlar.) Bu Kur’an da bütün bu temel özellikleri içeren bereketli bir mesajdır. Onu siz artık nasıl inkâr edersiniz. (Enbiya 48-50)

[Çünkü uydurma olan bir şeyde böyle temel özellikler olamaz.]

“Hakk olan Kur’an bizim katımızdan (gaybî boyuttan) onlara gelince; Musaya verilen detaylar; neden buna da verilmedi, dediler. Halbuki daha önce Musaya verilenleri de inkâr etmiş değiller mi idi?! Tevrat da, Kur’an da ortaya çıkan ve birbirini destekleyen iki sihirdirler. Biz her ikisini de inkâr ediyoruz, demişlerdi.” “De ki; metafizik gaybî bilgilerden öyle bir kitap getirin ki, bu Tevrat ve Kur’andan daha isabetli olsun. Eğer iddiamızda doğru iseniz; getirebilecekseniz ben de elimdekileri bırakıp ona tabi olurum.” (Kasas, 48-49)

Hiçbir şeyin tam bilinmediği karanlık bir dönemde Kur’anın Tevrat hakkındaki bu değerlendirmesi başlı başına bir mucizedir. Çünkü binlerce tarihî araştırmaya rağmen ve Ortadoğu dışındaki diğer milletlerin de dinî yapıları su yüzüne çıkarıldığı halde ve 1400 sene zaman geçmesine rağmen Tevrat rakip olabilecek başka bir ürün ortaya çıkmadığına ve olmadığına göre; demek bu hüküm, bütün her şeyi bilen bir bilgiden geliyor. Nitekim eğer bu gibi ayetler, sallama bir söz olsaydı, Tevratın yanında İncil için de söylenirdi. Çünkü İncil de o günün kamuoyunda dinî temel bir kitap olarak biliniyordu. Hâlbuki İncil iyice incelendiğinde onun Tevrat gibi hukukî özelliği ve her şeyin açıklaması olma özelliği yoktur. Önemli bir ayetin açıklaması olarak bu kitabın Ahit Sandığı bölümüne bakınız.

Ana konumuz olan Tekvin 6. Babın 1-8 ayetlerinin izahına geçmeden önce Avrupa dinsizlerinin Tevratı dışlamak için; güya ilmî analiz imiş gibi bir üslup içinde yaptıkları yüzlerce saldırı içinden şimdilik sadece üç tanesine kısaca cevap vermek gerekir. Müslümanlarınkine cevap vermek gerekmiyor. Çünkü gördüğümüz gibi, zaten Kur'an onlara cevap veriyor. Hem Müslümanlar kendi çalışmalarında yine o Avrupa Müsteşriklerinin saldırılarını kullanıyorlar. Evet, bütün dünyevî işlerde Avrupalılar önde olduğu gibi; şeytanlıkta da Müslümanlardan öndedirler.

Birinci İddia ve Saldırı

Batıda, Tevrate en çok insan ve âdem yaratılışı bahsi üzerinden saldırılmıştır. Çünkü Kilise bu sonsuz semavi hazineyi basit bir tarih kitabı gibi sunuyordu. Bu yanlış sunu sayesinde bütün biyolojik, antropolojik ve tarihî çalışmalar engelleniyordu. Bu hayatî temel yanlış ile beraber, bilim adamları için de âdem bahsi, Tevratın yanlışlanması için tam bir fırsat idi. Çünkü bilim adamlarının elinde tonlarca biyolojik ve antropolojik bilgi ve malzeme vardı. Bunlarla Âdem kıssası gayet kolay yanlışlanabiliyordu. Fakat son dönemlerle ilgili olduğu sanılan İbrahim, Davud ve Süleyman bahislerini yanlışlamanın imkânları o gün için yoktu.

Kiliseden ağızları yanan bilim adamları, Tevratın yanlış bilgiler içerdiğini ispat etmek için şöyle diyorlardı: Tevrat insanın yaratılışını iki sefer anlatır. Birincisi 1. bap, 26-30'da bir sefer tam anlattıktan sonra; ikinci sefer 2. bap, ayet 7 ile ayet 18-25'te bir daha hem de farklı yani birinci izah ile çelişir bir şekilde anlatır. Demek Tevrat iki farklı kopyadan bir araya getirilmiş bir derlemedir. Demek ilmî ve kutsal bir tarafı yoktur.

Galiba bu bilim adamları, Kiliseye olan kızgınlıklarından dolayı acele edip böyle yüzeysel bir kanaate vardılar. Çünkü kendi ellerindeki biyolojik ve antropolojik verilerle biraz dikkat ile baksalardı, Tevratın aslında iki ayrı yaratılışı anlatmadığını, 1. bapta insan türünün biyolojik yaratılışını, 2. bapta insanlığın ilk vahşi dönemini, 3. bapta ilkel medeniyet dönemini, 4. bapta taş devrini, 5. bapta inançların ortaya çıktığı dönemi, 6. bapta bu inançlar sayesinde kurulmuş olan devlet ve medeniyetlerinin azgınlık dönemini anlattığını görecektirdi..

Evet, Tevrat burada tarih anlatmıyor. İnsanlığın ilk altı dönemden sonra 7. stabil dönem olan ve Nuh ile başlayan dindar dönemi anlatır. Maalesef elimizdeki tercümelere, ***insan, adam ve Âdem*** isimleri, bahsi geçen altı dönemin hepsinde ***Âdem*** olarak tercüme edildiği için Tevratın bu ilmî mucizeliği kaybolmuştur. Fakat 1940'larda basılan Kitab-ı Mukaddes tercümesinde bu üç isim doğru olarak tercüme edilmiştir. Biz de bu tercümeyle esas aldık. Şimdilik burada insanın bu altı dönemdeki gelişmesi ile ilgili beşinin kısa izahlarını yazdıktan sonra konumuz olan altıncı babın 1-8. ayetlerinin açıklamasında daha fazla olarak bu meseleyi netleştirmeye çalışacağız.

Birinci Safha: Biyolojik Yaratılış: (1. Bap)

²⁶Ve Allah dedi; suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına ve sığırlara ve bütün yeryüzüne ve yerde sürünen her şeye hâkim olsun. ²⁷Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı, onu Allahın suretinde yarattı; onları erkek ve dişi olarak yarattı. ²⁸Ve Allah onları mübarek kıldı ve Allah onlara dedi: Semereli olun ve çoğalın ve yeryüzünü doldurun ve onu tabi kılın ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına ve yer üzerinde hareket eden her canlı şeye hâkim oldun. ²⁹Ve Allah dedi: İşte, bütün yeryüzü üzerinde olup tohum veren her sebze ve kendisinde ağaç meyvesi olup tohum veren her ağacı size verdim; size yiyecek olacaktır; ³⁰ve yerin her hayvanına

ve göklerin her kuşuna ve kendisinde hayat nefesi olup yeryüzünde sürünen her şeye, bütün yeşil otu yiyecek olarak verdim ve böyle oldu..

Bu beş ayetlik pasajda **beş anahtar kavramı** açarsak meselenin ilk adımı anlaşılmalı olur:

1) *İnsan yapalım..* Bu kavram toplumsal yaşama elverişli bir tür yaratalım, demektir. İnsan kelimesi, birbirini tanıyan, grup olarak yaşayan varlık demektir. Tevratın burada insan kelimesi yerine adam veya Âdem kelimelerini kullanmaması, onun bir mucizeliğidir.

2) *Suretimize, benzeyişimize göre..* Bu iki kelime der ki: Evet, toplumsal hayat yaşayan başka birçok tür varsa da; onlarda üst korteks yani soyut algı yani Allah gibi; eşyaya egemen olup idare etme özelliği olmadığından; insan türü, müstesna bir tür olarak yaratılış zincirinin tepesinde durur. *Suretimize* kelimesi, soyut algıyı sağlayan bir beyne sahip olmak demektir. *Benzeyişimize göre*, kelimesi ise bu beynini çalıştırmasına göre; yani ne kadar çok çalıştırsa o kadar çok soyut algısı gelişir. Bu durum, Allah'ın bir özelliği olan sonsuz algıya kadar gider.

27. ayette geçen, *Allah, insanı kendi suretinde yarattı*, deyimi, biyolojik yaradılışın ifadesidir. *Onu Allah suretinde yarattı*, cümlesi ise, bu soyut algısının sonsuza dek gelişebileceğine işaretidir. Çünkü daha sonra da göreceğimiz gibi Allah kelimesi, sonsuz soyut varlığın ismidir.

3) *“Onları erkek ve dişi olarak yarattı..”*

Evrin sürecine göre yaradılışı anlatan bu 1. babın, diğer türlerin yaradılışı bahsinde değil de insan bahsinde eşeyliğin vurgulanması, çok önemli biyolojik bir bilginin ifadesidir. Der ki; ilk türlerde eşeylik çok net değildir. Hayat yukarıya doğru yükseldikçe bu eşeylik netleşir; insana gelince tam ve mükemmel şeklini bulur. Onun için din, erkeğin kadınlaşmasını veya kadının erkekleşmesini hoş karşılamaz. Çünkü bu bir gerilemedir.

4) *“Ve Allah onlara dedi: Semereli olun ve çoğalın yeryüzünü doldurun ve onu tabi kılın..”*

Bu cümle de insanın yeryüzündeki mucizevî popülasyonunu ve gittiği her yerde bütün ilkelliklerine rağmen en egemen tür olmasını ifade ediyor. Demek Tevrat Allah'ın bilgisidir. Çünkü binlerce antropolojik ve genetik araştırmalardan sonra insanlığın karanlık çağlardaki bu durumu ancak anlaşılabilmiştir.

5) Tarihte insanlık iki şekilde beslenmiştir. Birincisi avcı-toplayıcılık ile; diğeri düzenli tarım ve hayvancılık ile.. İşte 26. ve 28. ayetler, birinci dönemi anlatıyor. 29 ve 30. ayetler de ikinci dönemin ifadesidirler.

Bu gibi incelikleri bilmeyenler; laf olsun, Yahudiler gururlansın, diye Tevrat sürekli tekrar yapıyor; diye sanabilir. Fakat işin gerçeği anlaşılınca her bir cümlenin ve her bir kelimenin ayrı mucizevî bir manasının olduğu görülüyor.

İnsanlığın 2. Aşaması ***İlk Medeniyet Filizleri (2. Baptan)***

⁵Ve henüz yerde bir kır fidanı yoktu ve bir kır otu henüz bitmemişti; çünkü Rab Allah yerin üzerine yağmur yağdırmamıştı ve toprağı işlemek için adam yoktu; ⁶ve yerden buğu yükseldi ve bütün toprağın yüzünü suladı. ⁷Ve Rab Allah yerin toprağından adamı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üflledi ve

adam yaşayan can oldu. 8Ve Rab Allah şarka doğru Adende bir bahçe dikti ve yaptığı adamı oraya koydu.

Birinci Bap, insanın biyolojik ve sosyolojik yaradılışını anlatırken İkinci Bap, insanın psikolojik yapılanmasını anlatıyor.. Hemen hatırlatalım ki; bu dönemler, kronolojik ve peş peşe değiller. Aşamalar şeklinde iseler de aynı zamanda iç içedirler.

Bu 2. aşamanın da bazı kavramlarını bir miktar açarsak mesele inşallah netleşir; şöyle ki:

“Henüz yerde bir kır fidanı yoktu ve bir kır otu yoktu. Çünkü Rab Allah yerin üzerine yağmur yağdırmamıştı. Ve toprağı işlemek için adam yoktu.”

Burada henüz kır fidanı, kır otu yoktu, deyimi der ki: İlk başta insanlık (Homosapiens) yaratılmış; fakat henüz onda hiçbir psikolojik filizlenme ve soyut değerleri algılama olmamış idi.. Bu gibi duyguların gerçekleşmesinin sonucunda insan türü, kafasını çalıştırıp yeryüzünü işletecek duruma gelecek idi...

Bu dönemde henüz *bilgi ve din yağmuru* yok; fakat ihtiyaçların buğusu sonucu yeryüzü ıslanıyor; manen kurak olmaktan kurtuluyor. İnsan bu ihtiyaçlar sayesinde hayvan olmaktan çıkıp adam oluyor. Adam (insan) artık soyut manaları az da olsa bilen bir varlıktır.

Bu babın 7’den ta 25. ayetine kadarki ifadeleri, **adam**ın şu yedi özelliğini bize izah ediyor:

1) *Yerin toprağından olmak.. (toprağına bağlı yaşamak..)*

2) *Burnuna hayat üflenmek.. (dışarıdan bilgi alabilme yeteneğine sahip olmak..)*

3) *Adam yaşayan can oldu; (sosyal kollektif bir hayata sahip oldu..)* (Ayet, 7)

4) *Aden bahçesine yerleşti...* Hiçbir derdin olmadığı, iyilik ile kötülüğün bilinmediği çocuksu bir hayat dönemi yaşadı. Fakat ergenlik çağına gelindiğinde iyilik ile kötülük bilinince, insan bu gibi kavramları öğrenince bir nevi cennet olan çocukluk hayatı ölür. (Ayet, 8)

5) *İnsan o kadar çocuktur ki henüz iyilik ile kötülük kavramını bilmiyor. Fakat yine de sıradan bir hayvan değil; artık adamdır: (fiziki olarak yetişkin bir insandır.)* (Ayet, 17)

6) *Adam da karısı da (insanın erkeğı de kadını da) çıplak idi; utançları yoktu.* İyilik ile kötülüğü bilmedikleri gibi çıplaklığın da ne demek olduğunu bilmiyorlardı, dolayısıyla utanma duyguları yoktu. (Ayet, 25)

7) *Âdem her varlığa ve canlıya ad koydu.* Yani insan artık çıplaklık da kötülük de dâhil her kavramı biliyor. Onun için ismi artık adam değil de soyut değerleri bilen insan demek olan Âdem oluyor. (Ayet, 20)

Bu ayet, insanlığın ilk çocukluk döneminde dilleri yeni yeni öğrenmesinin ifadesidir. Bu ifade 19. ve 20. ayette iki sefer tekrar ediliyor. Birincisi imtihan, gelişme ve ilk baştaki öğrenmenin hakikatini anlatıyor. İkincisi ise dillerin son oturmuş halini anlatır. Bu düzen der ki; medeniyetin ve Âdemiyyetin ilk temeli ve mucizesi olan diller ilk başta oluşmuş; fakat o medeniyet ve Âdemiyyetin gerçekleşmesi için henüz bir altyapı (Havva) yoktu. Bu da olursa artık insanlık Âdemiyyete (soyut bilgilere dayalı olan medeniyete) doğru terakki edecekti.

Hulasa; 2. Bap, insanlığın hayvanlıktan ayrıldığı fakat henüz yeryüzünü işletecek seviyeye gelmediği, yani henüz Aden cennetinden (çocukluk döneminden) çıkamadığını anlatıyor. Ve o kadar mucizevî olarak anlatıyor ki; antropoloji ilmi bu izahın yanında zayıf kalıyor: *Allah, içinden çıktığı toprağı işlemek için Adamı Aden bahçesinden (cennet gibi olan çocukluk aşamasından ve doğal ortamdan) kovdu. (2/23)*

Aden kelimesi oturmaya ve yaşamaya çok elverişli yer demektir. Bu gibi bahislerde hiçbir özel isim olmadığı gibi bu kelime de özel bir isim değildir. Zaten metine bu doğal hayat bölgesinin dünyevi dört nehir ile sulanması bu mananın yani bu cennetin uhrevi cennet olmadığını en açık bir delilidir. Evet, maden kelimesi bu kökten gelir. Cevherlerin rahatça yerleştiği yer demektir.

Önemli Bir Hatırlatma: Dinde, hukukta ve edebiyatta **adam** kavramı, erkeğe şamil olduğu gibi; çocuklara da, kadınlara da, hatta ana karnındaki cenine de şamildir. Bu kavramı erkeğe tahsis etmek ve onun yerine insan kelimesini koymak, bilim insanları demek, kültürel bir yozlaşmadır; çocukluktur; dinin ve kültürün alfabetini bile bilmemektir.

Bu babın 18-22. ayetlerinde anlatılan ve son derece yanlış anlaşılan kadının adamın kaburgasından yaratılmasının geniş izahını bu yazıdan hemen sonra gelen **Âdem ve Havva Kavramı** yazısında okuyabilirsiniz. Özeti şudur: Adam insanlığın psikolojik ve sosyolojik yapısı demektir. Fakat bu soyut ve manevi yapının gelişmesi için henüz maddi bir alt yapı yoktu. İşte o alt yapının ismi Havvadır. Ayrıca bu meselenin ruh ve mana (Âdem;) beden ve madde (Havva) olarak da geniş bir izahı vardır.

3. Safha Ademiyet Safhası (3. Bap)

²¹Ve Rab Allah Âdem için ve karısı için deriden kaftan yaptı ve onlara giydirdi. ²²ve Rab Allah dedi: İşte, adam iyiyi ve kötüyü bilmekte bizden biri gibi oldu ve şimdi elini uzatmasın ve hayat ağacından almasın ve yemesin ve ebediyen yaşamasın diye – ²³böylece Rab Allah onu Aden bahçesinden kendisinin içinde alındığı toprağı işlemek için çıkardı. ²⁴Ve adamı kovdu ve hayat ağacının yolunu korumak için, Aden bahçesinin şarkına Kerubileri, her tarafa dönen kılıcın alevini koydu.

Birinci Bapta gördüğümüz gibi; genel insanlığın iki temel özelliği ve safhası vardı. Ve İkinci Bapta gördüğümüz gibi; adam olma döneminin de altı temel niteliği vardı. Bu Üçüncü Bapta anlatılan Âdem olma döneminin ise, şu beş temel özelliği var; şöyle ki:

1) Allah'tan (soyut algı sayesinde) giysi ve kaftan (değerli elbise) yapmayı öğrenmişler. Bu giysi sanatı o kadar mucizevî bir şeydir ki; adeta Allah bizzat kendisi giydirmiştir. (Ayet, 21)

2) Artık insanlık iyi ile kötüyü ayırt edebilir hale yani sorumluluk taşıyacak yaşa gelmiştir. (Ayet, 5)

3) Geçim derdi, doğum derdi ve benzeri bin bir sorumluluğun getirdiği stres ile bireysel ölümü hak ediyor. Ve ölüm kavramını öğreniyor. (Ayet, 17-19)

4) Artık sıradan bir canlı olan adam, Aden bahçesinden (hiçbir derdin olmadığı ortamdan) kovulmuştur.

5) Ki, bundan böyle toprağı (yeryüzünü) işletsin. (Ayet, 23)

[Bu kavramların biyolojik, sosyolojik ve ontolojik izahı için sizleri yine *Âdem ve Havva Kavramı* isimli yazıya yönlendirmek zorundayım.]

İnsan Âdem de olsa, yani dilleri bilen, giyinen, Allah'tan bilgi alan seviyeye gelmiş de olsa, eğer henüz yeryüzünü işletemiyorsa, yeryüzünü işletmenin bin bir sıkıntısını çekmemiş ise o daha tam Âdem olmuş sayılmaz. O henüz çocuktur yani adamdır. İşte Tevrat, 3. Bap, Âdemiyeti anlatırken birden son ayette, *Allah **adami**, içinden çıktığı toprağı işletsin diye onu Aden cennetinden kovdu*, (ayet, 23) demesi, bu önemli farkı vurgulamak içindir. Ve o gün için bir mucizedir. Bu 23. ayetten sonra 24. ayet insanlığın çektiği sıkıntıları anlatır. Bu sıkıntılar her ne kadar onu ölümlü bir varlık yapıyorsa da onun Âdem olması için vazgeçilmezdir. Yoksa ebedî olarak çocuk kalacaktır.

İnsanlığın 4. Safhası: Bap 4

Âdem (bütün bu soyut yapılar) karısı (yardımcısı) Havvayı (bütün maddi imkânları) bildi: (kullandı.) Ve bir diyalektik süreç içeren medeniyet doğdu: Habil ve Kabil ve onların devamı. Bu safhanın izahı için ise, daha önce yazdığım kısa bir yazıyı buraya alıyorum.

Geleneğin Oluşması ve Kırılması

Varlık, somutlaşmak ve soyut manalar üretmek için birkaç milyar yıl çırpındı, silkelendi, sonunda canlılığı ve soyut duyguları üretmek üzere biyolojik hayatı doğurdu. Bu biyolojik hayat süreci dahi birkaç yüz milyon sene gelgitler yaşayarak insanoğlunu meyve verdi.

Son yüz bin senedir, fizyolojik olarak insanoğlu çok değişmedi. Fakat 15 ila 30 bin seneden beri insanlık Âdemiyet sürecine girmiştir. Özellikle son buzul çağından sonra.. Yani son 10 bin seneden sonra.. Hadiste var ki: *Âdem buz dağından indi.* (Taberi Tarihi) Bu 10 bin yıllık âdemiyet, büyük semavi dinlere mazhar olmadan önce dört büyük oğula sahip oldu.

- ✓ Hâbil (kırsal göçebe nesiller)
- ✓ Kabil (şehirli yerleşik nesiller)
- ✓ Şit (maneviyat ve velayet sahibi nesiller. Şit, etimolojik olarak olağanüstülükler gösteren nesil demektir.)
- ✓ İdris (bilim ve fen ehli nesiller. İdris çok ders veren bilge demektir. Batı dillerinde buna Hermes derler.)

Bu son hakikatin yani İdris gerçeğinin Kitab-ı Mukaddesteki ismi *Ehnuh* (Enoş)tur. Yani Nuhun kardeşi.. Evet, bilim, peygamberliğin kardeşidir. Kitab-ı Mukaddes, Tekvin, 5. babın başında bu dört hakikati izah eden 4. babı özetleyerek *Âdemin zürriyetinin kitabı budur*, demekle evrensel bir mucizeyi göstermiş oluyor. Hanuk ismiyle şehirliliği, Tubal-Kâin ismiyle Tunç ve Demir çağlarını, Yabal ismiyle göçebeliği, Şit ile inancı ve maneviyatı, Ehnuh ile bilim çağını anlatıyor. Siz de dikkatlice okursanız bunları görürsünüz. Evet, insanlığın bu dört kardeş kavramı; değişik isimler, değişik putlar, değişik figürler olarak bugüne kadar gelmişlerdir. Çok ilginçtir ki, İdris (Ehnuh) Şitin oğlu yani Âdemin torunu olması, bilimin insanlıktan ve soyut inançtan sonra gelişen bir hakikat olduğunu bize gösteriyor. Bunlardan sonra, insanlığın sonsuzluğu ve soyut değerleri anlayabileceği bir dönemde semavi dinler geldi. İnsanlık tam âdem oldu. Fakat bu dört karakter yine de dünyada egemenliklerine devam ediyorlar.

Mesela: Musevilik daha çok İdris ve Kabil karakterlidir. Onun için Maide suresi, ayet 31–32, Kabil kıssası ile Beni İsrail'in katil cezasını peş peşe anlatıyor. Evet, Kitab-ı Mukaddesin üç bap içinde 5 kere Âdemi, 3 kere Kabil, 2 kere göçebeliği, 2 kere Şit ve Ehnuhu (tercümelerde Enoşu,) Hanuku, Yaradı, Lameki tekrarlar anlatması ve sonra Beni İsrail neslini Şite dayandırması bunların arketip kavramlar olduğunu gösteriyor.

Evet, Beni İsrail (dindar, medeni millet) ancak Şit (maneviyat) ile Beni İsrail olabilirler. Fakat karakterleri İdris ve Kabil'dir. Osmanlı ve Abbasilerde de bu yasa böyle tecelli etmiştir. Hıristiyanlık ise tamamıyla Şit (ruhanilik) ve Habil karakterini simgeliyor. Kuzu ile temsil ediliyorlar. Ki Hıristiyanlık daha önce mazlumların dini idi. (Yahudileşmeden önce...)

Diğer Asya medeniyetleri de insanlığın bu dört karakterinden birini esas almışlardır. Mesela: Hint Şiti; Çin ve Yunan İdrisi; Mısır Kabil; Arabistan Habili...

Buraya kadarki yazılanlar önbilgi idi. Şimdi sadede geçiyoruz. İşte: Yunan'ın kadim döneminde bilgiyi, maddeyi ve dişiliği temsil eden bir putları vardı. Evet, Doğu ile Batı'yı evlendiren ve iki güç sahibi (Zülkarneyn) manasına gelen Büyük İskender dönemi hariç, Yunan'da bilgelik, maddi gelişme ve dişilik (edilgenlik–doğurganlık) karakterleri hep devam etmiştir. Sonra Roma dönemi, sadece maddeyi esas aldı, bilgelik ve doğurganlık kayboldu. Ve yine maalesef tamamıyla ruhani olan Hıristiyanlık Romayı ve Bizansı elde edince skolâstik eğitim sebebiyle bilgelik tamamıyla kayboldu. Avrupa tamamıyla karanlığa girdi. Ve bu karanlıktan kurtulmak için haçlı seferleri yapıldı. Kaderin ilginç bir tecellisidir ki; bu seferlerin son döneminde bilge, güçlü bir grup (Tapınak Şövalyeleri) gelip Kudüs'e yerleştiler. Daha önce Filistin'de yaşanan Yahudi birikimini ve Müslümanların dini ve maddi yükselişlerini öğrendiler. Bunlar, Hıristiyan oldukları halde Kilisenin yaptıklarının tam tersini yaptılar:

Kilise bilimi kabul etmiyor, cinselliği yadırgıyor, zenginliği beğenmiyordu. Çile çekmeyi esas alıyordu. Bunlar ise tam tersini yaptılar ve sapıklık derecesinde aşırı gittiler; lezzet ve zenginlik uğruna o günkü Avrupa kültüründen koptular. Bunların şifresi “ Bacomet ” idi. Bu da Yahudi alfabesine göre Sofya (bilim) ile eşdeğerdir. Bunlar Kilisenin aksine İsaya değil de, Meryeme tapıyorlardı; bazen de şeytana...

Ben bu bilgiyi elde ettikten sonra Carl Jung'un, *Hıristiyanlığın bir ayağı eksiktir. Allah, (mükemmel hayır) İsa (din) ve Ruhulkudüs (ruhanilik) üçlemesi yerine dörtleme olmalı, maddeyi, dişiliği, başka bir ifade ile kötülüğü ve şeytanı temsil eden Meryem (insan) de olmalı*, sözünü anladım. Matta İncil'inin 16. babının işaret ettiği gibi İsa'nın maddi Avrupa ile olan evrensel ilişkisini başka bir tabir ile Mecdelli Meryem ile bağını anladım. (Jung'un Din Psikolojisi ve Şeytan Arketipi çalışmalarına bakabilirsiniz.) Evet, ancak bu evrensel açıklama ile bir kısım apokrif İncillerin **İsa Mecdelli Meryem ile evlendi**, rivayetinin anlamı anlaşılabilir; bilimsel bir gerçeklik ifade eder. Evet, Avrupa Meryemdir, maddedir, şeytandır ve Mecdellidir. (Serbest piyasa ve rekabet alanıdır. Mecdell, mücadele ve rekabet alanı demektir.) Gerçekten İsa 2000 senedir, Avrupa ile evlidir. Ondaki materyalizm şeytanını dışarı çıkarmaya çalışıyor.

Yine bu evrensel İlahi yasalar sayesinde Maide suresinin, *İnsanların bir kısmı İsa'yı (dinin şeklini) put ediniyorlar, bir kısmı da Meryemi (maddeyi, bilimi ve kötülük kavramını) put ediniyorlar*, mealindeki ayetin evrenselliği çağlar üstü bir mucize olarak ortaya çıkıyor. (Maide, 116,117) Yoksa çok açık bir çelişki olur. Çünkü Hıristiyanlar tarihte Meryem'e tapmamışlardır.

Bakın geldik 20. asra... Kilise ve Asya dindarları, dinin şekline tapıyor. Buna mukabil başta Masonluk olmak üzere seküler dünya da, maddeye ve bilime tapıyor. Ve insanlık hiçbir asırda görülmedik bir buhran yaşıyor. Aile anarşizme; hayat ve çevre, toksinizme teslim oluyor. Demek çıkış yine kadim kavramlara geri dönmektedir. Şöyle ki:

Âdem (insanlık) ve Şit (din, inanç ve vahiy bütün değerleri ile) dirilmelidirler. [Âdem 130 yaşında Şiti doğurdu. Evet, vahyi temsil eden *Qul* kelimesinin sayısal değeri 130'dur. Demek insanlık ancak vahiy ile mükemmel âdem olabilir. Fakat bu vahyin de bozulmaması için İdris ile ifade edilen bilim, merceklerini insanlıktan ayırmamalı. Ve bu iki temel değerün düzgünce yaşanabilmesi için, kırsal ve şehir ekonomileri de olmalı, rekabet ve ilerleme gözetilmeli.]

Maalesef Kilise, İncilin en çok kınadığı Ferisilik mezhebinden daha çok ferisi olmuştur. Ve peygamberlikle, soyut değerlerle asla alakası olmayan materyalizm deccalı, İsanın yerini almıştır. İşte insanlık tarihinde en büyük kırılma budur. Meleğin şeytan olması, karanlığa aydınlık denmesi...

Ve İngiltere'deki Zardin Kilisesinin işaretlerine dayanarak diyebiliriz ki Masonlar, çağdaş Mabel Şövalyeleridir. Onlar ve seküler çevreler, ABD'yi ve teknoloji devletini kurmakla bunu düzeltebileceklerini sandılar; Süleymanın yolunda olduklarını söylediler. Fakat işin tedavisi pansumandan öteye geçemedi. İsanın ruhaniliği ve İdrisin bilimi bir araya getirilemedi; melekût (sonsuzluk, ebedilik ve ahiret) elde edilemedi.

Başını Seyyid Hüseyin Nasr'ın çektiği 20. asrın gelenekçileri dahi, bilimden kaçtıkları için gelenekçi olmadıkları gibi, Orta Çağın skolâstik felsefesi içinde batmışlardır. Yoksa eğer gerçek gelenekçi olsalardı, insanlık bu kadar materyalizm sıtmasını çekmeyecekti. İşte maalesef, bu materyalizmin deliliği ile Avrupa Kabil kalktı, Asya Habilini öldürdü. Yani maneviyatın eksikliği ile aile ve maneviyat yıkıldığı gibi; bilimin ruhanilikten ayrışmasıyla da çevrenin canlılığı öldü. Kitab-ı Mukaddese göre tunç ve demiri ve bütün keskin silahları yapan bu ikinci Kabil'dir. İlk Kabil bire yedi intikam alırken, bu sonraki Kabil bire yetmiş yedi kere intikam alıyor. (Tekvin, 3)

“Rab, Kabile dedi: Kardeşin Habil nerede?! O dedi: Bilmiyorum, onun bekçisi miyim?! Rab dedi: Sen ne yaptın! Kardeşinin kanı topraktan sesleniyor: ‘Sen ey Kabil toprağın bereketinden mahrum kalacaksın.’ Toprak seni yutmak için ağzını açmış; sen toprağı işlediğin zaman artık o sana kuvvet (rızk) vermeyecektir.” (Bakınız: Tekvin, 4, 3–12)

“Onlar şeytanların Süleyman'ın iktidarına benzetmeye çalıştıkları bir iktidara uydular. Süleyman bu saltanatla kâfir olmamıştır. Fakat bu şeytanlar kâfir oldular. Harut (karakedi) büyüsiyle aileyi ve Marut (karayılan) büyüsiyle de çevreyi bozuyorlar. (İnsanlara zarar veriyorlar.) Fakat ancak Allah (sistemin sonsuzluğu) izin verirse, onlar zarar verebilirler. Satın aldıkları bu büyüü saltanat (medeniyet) ne kötü şeydir! İlim ehli olsaydılar, bunu bileceklerdi.” (Bakara, 102)

Demek bize 5'li bir sistem gerektir. Bunlar elin beş parmağı gibi birbirinden ayrılmamalı! İşte: **İsa+dört kardeşi:** (Matta, 12. bap) [Kilise tevatürüne göre tarihi İsanın kardeşleri yoktur. Demek İncilin İsanın kardeşleri diye bu isimleri sayması evrensel manalarıylaadır. Zaten İncilin geneli de evrensel İsayı anlatıyor. Ve bu mananın kaybıyla gelenek ağır bir darbe almıştır.] *İsa (vahiy, kelam, din, melekût) Petrus (Avrupa medeniyeti) Yahuda (Yahudi medeniyeti) Yusuf (İslam medeniyeti) Yakub (çilekeş genel medeniyet..)*

İnsanlığın 5. Safhası, Manevi ve Mistik Hayata Sahip Olduğu Dönemdir.

Bu manevi dönemi 5. babın şu sekiz ayetinin şerhi içinde gözlemleyebiliriz; şöyle ki: “*Âdem zürriyetinin kitabı (kategorik anlatımı) budur.*” (Bu 4. Bapta geçen izahtır.)

Yani insanlık soyut değerleri öğrenmiş; şehirli ve kırsal iki sınıfa ayrılmış; şehirli (Kain) kırsal sınıfı (Habibi) ortadan silince, Allah Âdeme (insanlığa) bu sefer Şiti (maneviyatı ve mistik yönü olan bir nesil) verdi. Ondan da Enoş (İdris, bilimci bir nesil) doğmuştur. İnsanlık maneviyat ve bilimi elde edince Allah’a iman başlamıştır. Tevrat, bu üçlü aşamayı, Âdem, (insan) Şit (maneviyat) ve Enoş (İdris) kelimeleri ile ifade etmiştir: *Allah, Âdeme yeni bir oğul verdi. Adını Şit koydu. Onun da bir oğlu oldu; adını Enoş koydu. Rabbin ismini o zaman çağırmaya başladılar.* (4/25-26)

[Demek insanlık (ademiye) soyut ve manevi değerler (Şitlik) ve ilimler (İdrislik) bilindikten sonra ancak, Allah ve Allah’ın yetiştirmek ve geliştirmek üzere yaptığı yaratma işi anlaşılır. Ve ancak o zaman sağlıklı bir iman ortaya çıkar.]

4. Bapta anlatılan kategorik nesil, henüz tamamen dindar ve medeni (Âdem) olmadıkları ve bir derece ilkel yani çocukluk döneminde oldukları için Tevrat, Âdem bahsi içinde, adam kavramını bir daha izah ediyor.. Bu değişiklik der ki; bu dönem, psikolojik ve sosyal olarak her ne kadar çocuksu bir dönem de olsa, insan türü biyolojik ve beyin olarak soyut değerleri öğrenebilecek ve neslini devam ettirebilecek yetenektedir.. *Onları erkek ve dişi olarak yarattı*, ifadesi çoğul kipi ile bize der ki; ilk insanlar bir sürüdür, sadece bir erkek ve kadından ibaret değiller.

“Allah adamı yarattığı günde onu Allah benzeyişinde (soyut değerleri öğrenebilecek pozisyonda) yaptı. Onları erkek ve dişi yarattı. (Nesillerini devam ettirebilecek yapıda yarattı.) Ve onları mübarek (sosyalleşmeye elverişli) kıldı. Ve onları yarattığı günde onların (kadını ile erkeği ile çocuğu ile) adını Adam (insan türü) koydu.”

“Ve Âdem (soyut değerleri öğrenen insan) 130 yaşında (dilleri öğrendiğinde)³ kendi benzeyişinde (onun gibi soyut değerleri bilen) bir oğul babası oldu. Adını Şit (olağanüstü maneviyat sahibi kişi) koydu. Şitin babası olduktan sonra Âdem’in günleri 800 yıl oldu.”

(8, 18 ve 28 sayıları metafizik, manevi ve gaybî âlemlerin yani cennetin sembolüdür.) Bu manevi mistik dönem en son Nuh (yani Allah’tan vahiy alan peygamber tipi) ile bitiriliyor. Yani vahiy ile başlayan yeni bir dönem: İşte asıl konumuza; 6. Bap, ayet 1-8’in tefsirine geldik. Bu sekiz ayet insanlığın 6. dönemini anlatır. Ve bu 6. dönem, en kritik dönemdir. Maalesef diğer 5 dönem anlaşılmadığı için bu sekiz ayetten de hiçbir doğru mana çıkarılmamış. Tam aksine; konu çetrefilli sosyolojik bir dönemin izahı olduğundan birkaç cümlesi yanlış çevrilmiştir. Elimde yedi farklı tercüme var. Bunlar içinde bir derece doğru çevrilmiş olan Kitab-ı Mukaddesin 1940 yıllarda basılmış şeklidir.⁴ Biz önce bu sekiz ayetin bu çevirisini aynen alacağız. Sonra diğer baplarda yaptığımız gibi açıklamasını ve bu açıklamanın gerekçelerini sunacağız. Sonra siz değerli okuyucularımızın kıyas yapması için

³ Arapçada söyle manasına gelen ve dillendirmekten kinaye olarak kullanılan “Qul” kelimesinin ebcedî değeri 130’dur.

⁴ Bu çeviride bile eksiklik vardır. Çünkü metnin asıl orijinalinde fazlalık adamlar manasına gelen *nefilim* ile zorba adamlar manasına gelen *amalike* veya *cebbarlar*, iki farklı cümle ve iki farklı özne oldukları halde birleştirilmiştir. Dolayısıyla mana kaybolmuştur.

diğer altı çeviriye de yer yer değineceğiz ki; yazımızın başlığı olan *Dini Bilgilerin Başına Gelenler* ifadesinin altı biraz daha doldurulmuş olsun: İşte:

¹*Ve vaki oldu ki, toprağın yüzü üzerinde adamlar çoğalmaya başladı ve onların kızları doğduğu zaman,* ²*Allah oğulları, adam kızlarının güzel olduklarını gördüler ve bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar.* ³*Ve Rab dedi: Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir, çünkü o da ettir; bunun için onun günleri yüz yirmi yıl olacaktır.* ⁴*Allah oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdıkları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamandan zorbarlar, şöhretli adamlardı.*

⁵*Ve Rab gördü ki, yeryüzünde adamın kötülüğü çoktu ve her gün yüreğinin düşünceleri ve kuruntuları ancak kötü idi.* ⁶*Ve Rab yeryüzünde adamı yaptığına nadim oldu ve yüreğinde acı duydu.* ⁷*Ve Rab dedi: Yarattığım adamı ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; çünkü onları yaptığuma nadim oldum.* ⁸*Fakat Nuh, Rabbin gözünde inayet buldu.*

Bu 6. Babın 1-8. Ayetlerinin Açıklaması

Bu sekiz ayette 12 cümle var ki; her birisi bir makale kadar mana içeriyor. Ayrıca görüleceği gibi bu manalar çok ince ve derindirler. O kadar ince ve derin manalardır ki; yedi tercümeden hiçbiri diğeri ile aynı şeyi vermiyor. İşte:

“Ve vaki oldu ki (yeni bir döneme geçildi:) Toprağın yüzü üzerinde (toprağı mülk edinmişler olarak) adamlar çoğalmaya başladı.”

[Daha önce insanlık çocukluk döneminde olduğundan; kişilik, benlik ve aidiyet duyguları olmadığından bütün insanlığın ismi *adam* idi: *Allah, onların adını Adam koydu.* (5/3)

Sonra bu kişilik, benlik, mülkiyet duygusu ile bireysellik gelişti. Bu sefer her bir insan bir adam sayıldı.. Onun için birinci ayet, adam kelimesi yerine adamlar ifadesini kullanıyor. Ve inanç, bilim, benlik, mülkiyet gibi duygular, insanı tamamen soyut değerleri esas alan bir varlık yaptı. Tevratın tabiri ile: İnsanlar Allah’ın oğulları oldular. Her bir birey, bu değerler ile bu duygu ve düşünceler ile bir tür gibi oldu. Soyut ve kutsal değerleri öğrendiler ve yaşadılar. Allah’ın oğlu olmayı hak ettiler. Burada Allah oğulları denmesi yani mesela Rab oğulları denmemesi, bu anlattığımız gelişmelerin önemli bir delilidir ve Tevratın bir mucizesidir. Çünkü Allah kelimesi soyut varlığın ifadesidir. Bu dönemde inanç, bilim, mülkiyet ve hukuk oluştu; insanlar artık bu kadın benim eşimdir, bu toprak parçası benimdir, demeye başladılar.]

“Allah oğulları (soyut manaları ve soyut duyguları bilenler) adam kızlarının (insanın beden yönünün ve eş olma özelliğinin) güzel olduklarını gördüler.” (Estetik bir anlayış, seçme yetisi ve eş kavramı gelişti.)

Bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar.. Yani benlik, bireysellik, seçim duygusu ve hukuk geliştikten sonra insanlar evlenmeye girişti; aile kurmaya başladı. Daha önce ise, sürü tarzında üüyorlardı.]

“Ve Rab dedi: ‘Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir. Çünkü (artık) o da ettir.’”

[Yani insanlık kolektif bir kişilik iken bu kişilik ve o kişiliği sağlayan İlahî ruh adeta ebedî olarak yaşıyordu. Tür için ölüm ve yokluk söz konusu değildi. Fakat insan bireyselleşince, bu bireysel kişiliği sağlayan İlahî ruh ve benlik artık ebedî değil idi; yeni yapı, soyut kolektif bir şey değil de, artık ölümlü bir et idi.]

“Bu bireyin günleri yüz yirmi yıl olacaktır.”

[Evet, insanlığın ortalama yaşı altmış yıldır. Nihai doğal ömrü ise, 120 senedir. Çok ilginçtir ki; yemek manasına gelen *taam* kelimesinin sayısal değeri 120 olduğu gibi; randevu manasına gelen *mevid* kelimesinin sayısal değeri de 120’dir] Bu tercümede *Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir*, ifadesinin manası, burada soyut ruh ve benlik, maddi bedene hizmet ettiği için bu bir nevi çekişme gibi oluyor. İbranice aslı olan *yedinu* kelimesi, düzeni sağlayan veya düzene itaat eden demektir. Kelime hayat düzeni manasına gelen din kelimesi ve ekonomik düzen (borç) manasına gelen deynden türetilir. Evet, bu düzen manası, benliğin ve ruhun güzel bir tarifidir. Fakat maalesef Yahudi Cemaatinin yaptırdığı çeviride, kelimenin etimolojisine hiç uymayan o kadar çok farklı manalar verilmiş ki bu temel mana kaybolmuştur.

Bu ifade diğer tercümelere şöyledir: *Rab, ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak; çünkü o ölümlüdür.* (Yeni çeviri)

“*Rab dedi: Ruhum ebede kadar insanda durmayacak; çünkü o bir beşerdir.*” (1908 Arapça baskı ve 1885 Osmanlıca baskı) “*Ruhum ebede kadar insan içinde çalışmayacaktır: Çünkü o fani bir beşerdir.*” (Yeni Arapça tercüme: injeel.com)

“..... o günlerde hem de ondan sonra yeryüzünde Nefilim vardı.”

Nefilim, alt dipnotta iri adamlar diye çevrilmiş ise de bu kelimenin etimolojisi, fazlalık adamlar manasına gelir. Fazladan ibadet demek olan nafile kelimesi, bununla aynı köktendir. Burada bu deyim, medenileşmeyen, sisteme entegre olmayan, vahşi ve fazlaca güçlü adamlar demektir. Evet, medeniyetin ilk dönemlerinde vahşi insanlar (evlilik ve mülkiyet nedir bilmeyen insanlar) var olduğu gibi, bugün de vardır. Onun için metinde ondan sonra da vardılar, diyor. Bu vahşiler genellikle medeniyeti ve mülkiyeti yağmalıyorlardı. Çünkü vahşilerin hiçbir soyut değeri yoktur..

Bu vahşet ve medeniyet kavgası her zaman var olan bir sorun olmuştur. Bu sorun yanında; ikinci bir sorun medeni insanlar içinde oldukları halde güçlü ve şöhretli olduklarından cebren ve zorla insanların ellerindeki mal ve namusu gasp edenler daima var olmuştur. İlk çağlarda bu zorbalık ve saldırganlık daha çok olduğu için bazı tercümelere bunlar ezelden beri var idi, deniliyor. Çünkü hiçbir şeyin ezeli olmadığı herkesçe malumdur.

Bunlar şöhretli ve güçlü oldukları için kendilerini ölümsüz sanmışlar. Ve daima medeni insanlara saldırmışlardır. Tevrat bunlara amalek⁵(devler) diyor. Arapça ve Osmanlıca çeviri bu kelimeyi cebabire (zorbalı) diye çevirmiştir. Fakat cebabire ile nefilim bir tek cins

⁵ Bu Amalek kavramı için, Çıkış kitabının 17. babının 8-16. ayetleri bu verdiğim mananın bir açıklamasıdır. Şöyle ki: ⁸Ve Amalek geldi ve İsrail'e Refidim'de cenk etti. ⁹Ve Musa Yeşua dedi: Bize adamlar seç ve çıkıp Amalekle cenk et; yarın ben, Allahın değneği elimde olarak, tepenin başında duracağım. ¹⁰Ve Yeşu Musanın kendisine dediği gibi yaptı ve Amalekle cenk etti ve Musa (şeriat) Harun (velayet) ve Hur (sanat) tepenin başına çıktılar. ¹¹ve vaki oldu ki, Musa elini kaldırdığı zaman, İsrail galip geliyordu ve elini indirdiği zaman, Amalek galip geliyordu. ¹²Fakat Musanın elleri yoruldu ve bir taş alıp onun altına koydular ve üzerine oturdu ve Harun ile Hur, biri bu yandan diğeri o yandan, ellerini yukarı tuttular ve güneş batıncaya kadar elleri sabit kaldı. ¹³Ve Yeşu Amaleki, ve kavmini kılıç ağzı ile kıldı. ¹⁴Ve Rab Musaya dedi: Bunu anılma olarak kitaba yaz ve Yeşuun kulağına koy; çünkü Amalekin adını yeryüzünden büsbütün sileceğim. ¹⁵Ve Musa bir mezbah yaparak adını Yehova-nissi (Yehova bayrağımdır.) koydu; ¹⁶ve dedi: Rab yemin etti; **Rabbin nesilden nesle Amalekle cengi olacaktır.**

vaşşiler ve saldırganlar sanılınca mana kaybolmuştur. Son Arapça çeviri bu ayeti tam olarak yani iki ayrı cümle olarak vermekle beraber; yine de bir eksiklik kalmıştır; nefilim kelimesini cebabire diye tercüme etmiştir:

“İşte bu dönemde yeryüzünde cebbarlar vardı. Allah’ın oğulları insanların kızları ile bir araya gelince onlara çocuklar doğurdular. Bu çocukların kendisi çok eskiden beri insanlık için ceza olan cebbarlar (zorbalara) oldular.” (Yeni Arapça çeviri)

Hulasa: Burada iki başlı bir bela anlatılıyor. Biri, insanlık medenileşince; eş, mal, mülk sahibi olunca vahşi saldırılara maruz kalmıştır. İkincisi; insanlardaki şöhret ve güç sayesinde benlik ve bireysel mülkiyet duyguları azmış, hiçbir sınır tanımaz olmuş; insanlığın bütün soyut değerlerini, hukuk ve düzenini yıkmıştır. İki başlı bela (vahşet ve zulüm) insanlığın ve manevi değerlerinin varlığını tehdit etmişlerdir.

Bu 6. babın 4. ayetinde hem nefilime (vahşilere) hem cebabireye (zorbalara) sıfat olabilecek iki kelime vardır: Bu iki sıfat Arapça çevirilerde daha da vurgulu olarak anlatılmıştır: *Kadim zamandan beri var idiler... ve şöhretli idiler..* Evet, vahşet de, şöhret ve güç sayesinde zulüm yapanlar da her zaman var olmuştur. Fakat son zamanlarda daha çok zorbalara zulüm yapacağı için, birinci derecede bu iki sıfat onlara verilir. Nitekim 5. dipnottaki ayetler de bunu gösterir: Allahın muradı bunların yeryüzünden silinmesi ise de bunlar gelişme ve imtihan gereği dünyanın sonuna kadar var olacaklardır. Ve onlarla savaşılacaktır. Sayılar,13/ 32-33. ayetler ise, yukarıda anlatılan nefilimi (vahşileri) anlatır.

“Ve Rab gördü ki; yeryüzünde adamın (medeniyet gereğini yaşamayan insanın) kötülüğü çoğalmış. Daima kötü düşünce ve planlar peşinde koşuyorlar.” *“Rab yeryüzünde adamı (insanlığı) yaptığına pişman oldu. Yüreğinde acı duydu.”*

Rab ismi Allah’ın geliştirmek ve üretmek üzere yaratıcılığını ifade eder. İnsan türü bu gelişmeye ve üretime zıt bir duruma girince; Allah, Rab olarak pişman oldu; yani sistemi işlemedi. Yoksa hâşâ aşkın ve sonsuz varlığı ile o asla etkilenmez. Fakat *“Kalbinde (sistemin öz merkezinde) acı duydu.”*

Yani yaradılış süreci, israf olunca elbette o sistem acı çeker. *Pişman oldu ve acı çekti*, deyimlerinin yorumu, *Allah istirahat etti*, deyiminin yorumu ile aynıdır. Allah’ın aşkın ve yetkin olan öz varlığı itibarı ile değil de, onun bir yansıması olan sistemi itibarı iledir. Evet, fizikte, biyolojide, astronomide hatta bütün doğal sistemlerde yedili dönemler var. İlk altısı gelişmeye yönelik süreçlerdir.. Yedincisi onlara nispeten stabil bir vaziyet arz eder. İşte Allah ile onun sisteminin birbirinden ayrı ve kopuk olmadığına işareten, Tevrat sistem ile ilgili durumları Allah’a isnat etmiştir.]

“Ve Rab, yarattığım adamı ve diğer bütün hayvanları toprağın yüzü üzerinden sileceğim, dedi.” Bu cümle son Arapça çeviride şöyledir. Ki; doğrusu da budur:

“Yeryüzünden; yarattığım adamı (medenileşmiş, mülkiyet kavramını öğrenmiş insanı) (medenileşmemiş) insanlar ve hayvanlar ile beraber sileceğim.”

[İnsanlar soyut değerleri bilse de eğer onları uygulamıyorsa, birey olarak milyonlar da olsalar, yine et ve kitle olarak insan sayıldıklarından ayette Allah, ben adamları yeryüzünden sileceğim demiyor da **ben adamı yeryüzünden sileceğim**, diyor. Bütün çeviriler buna dikkat

ettikleri halde, son dönemlerde Yeni Yaşam Yayınları tarafından yapılan çeviri bu kelimeyi insanlar diye çevirip bu inceliği bozmuştur.]

“Fakat Nuh Rabbin gözünde inayet (lütuf) buldu.”

[Nuh dindar, vahiy alan ve bu sayede düzenli yaşayan insan modelidir. Onun bu üç özelliği bir gemi olmuş; insanlığı mutlak yokluktan kurtarmıştır. Dindar olmayan, düzenli yaşamayan veya vahşi kalanlar zaman hadiselerinin tufanı ile boğulmuşlardır. Demek dine karşı gelenler veya dini yanlış anlatanlar, insanlığı yeni bir tufana doğru sürüklüyorlar.]

Başta; bu sekiz ayet ile ilgili yedi tercümeyi ayrı ayrı vermeyi düşünüyordum. Fakat gerek kalmadı. Çünkü izahlar arasında önemli farklarını vermiş olduk. Sadece Yahudi Cemaatinin yaptığı tercüme tam olarak veriyoruz. Çünkü bunda önemli farklar var. Ve bu tercüme önemli dipnotlar ile süslenmiştir.]

6. Bap

(İstanbul Yahudi Cemaati tarafından yaptırılan tercümeden..)

¹İnsanoğlu toprak üzerinde çoğalmaya başlayıp kızları doğunca, ²Tanrı'nın oğulları insan kızlarının iyi olduklarını gördüler ve her seçtiklerinden kendilerine eş aldılar. ³Tanrı “Ruhum insanı sonsuza dek yargılamayacak; çünkü o etten başka bir şey değil. Günleri 120 yıl olacak” dedi. ⁴Devler o günlerde ve daha sonraları yeryüzünde idiler. Tanrı'nın oğulları insan kızlarına gelmişler ve [devlere] baba olmuşlardı. [Devler] Ezelden beri en güçlülerdi; şöhretli kişilerdi.

⁵Tanrı yeryüzünde insanın kötülüğünün artmakta olduğunu gördü. [İnsanın] en derin düşüncelerinin yarattığı eğilimler, gün boyunca, sadece kötüydü. ⁶Tanrı yeryüzünde insanı yaptığına pişman oldu ve kalbine ıstırap çekti. ⁷Tanrı “Yaratmış olduğum insanoğlunu yeryüzünden sileceğim -insandan evcil hayvanlara, yer hayvanlarına ve gökyüzündeki kuşlara kadar. Onları yaptığım için pişmanım” dedi. ⁸**Fakat Noah (Nuh) Tanrı'nın gözünde beğeni bulmuştu.**

Bu 1-8. Ayetlerin Dipnotları:

1. Pasuk, çevirimizde yer vermediğimiz **Vaki-oldu** sözleriyle başlamaktadır. *Talmud* bu terimin, *Tanah* boyunca kullanıldığı yerlerin çoğunda dert ve nahoş olayları ifade ettiğini belirtir. Bunun bir sebebi sözcüğün kulağa geliş şeklidir: **Vay!** – *Vah!* Bu durumda şu anda başlanan bölüm, insanoğlunun karanlık derinliklere doğru hızlı batışının anlatımına başlamaktadır. (*Talmud – Megila* 10b.)

2. Tanrı'nın oğulları – Bazılarına göre bunlar düşmüş meleklerdir (Josephus Flavius 1:3:1; bkz. P. 4 açk.). Başkaları bunu *yöneticilerin oğulları* ya da *hâkimlerin oğulları* olarak çevirirler (*Targum Onkelos*; Raşi); zira elohim kelimesi daima yöneticilik ifade eder (krş. 1:1 açk.; 3:5 açk.). Buna bir başka örnek Şemot 4:16'dır. Bu durumda *insan kızları*, genel halkın (Saadya Gaon) ve/veya alt sınıfın (Rambam, *More Nevuhim*1:14) kızlarıdır ve bu durumun sebebi, kendi üstlerine karşı gelemiyor olmalarıdır (Radak). Böylece Tora, trajedinin

anlatımına başlamadan önce, ‘zayıfın güçlü tarafından baskı görmesi’ şeklindeki yaygın durumu açıklamaktadır.

[Elohim kelimesi veya iki he harfinin düşmesi ile eloim kelimesi, aslında ve kadim Sami dil kullanımına göre; tapılan manasına gelen eloh kelimesinin, onlar veya herkes manasına gelen him kelimesine isim tamlamasıdır. Fakat sürgünler ile dejenere olan İbraniceye göre okuyan Avrupalı bazı yazarlar, bu kelime çoğul eki almış ve dolayısıyla tanrılar manasına gelir; demek Tivratta tek tanrılı bir dinden söz edilemez, diyor. Bu 6. Bapta görüldüğü üzere metni sağlıklı yorumlayamayan Yahudi mollalar ise, bu kelimeye hâkimler ve yöneticiler manasını vermişler. Hâlbuki Tivratta geçen elohim kelimesinin yüklemeleri daima tekil gelmişlerdir. Ve ilah veya eloh etimolojik olarak tapılan manasına geliyor. B. S.]

Yine başka görüşlere göre, *Tanrının oğulları*, Şet’in Tanrı’ya bağlı yaşayan soyunu, *insan kızları* da Kayin’in maneviyatı daha düşük düzeyde olan soyunu anlatmaktadır. (İbn Ezra). Bu evliliklerin sonucunda Şet’in dürüst soyu da, tanrı tanımayan, yozlaşmış bir kültüre asimile olmuş ve insan ırkını yok eden kadere ortak olmuşlardır.

3. Ruhum... yargulamayacak – İbranice *Lo-yadon*. Ya da tartışmayacak, bu konuyu ele almaya devam etmeyecek.. İnsan, *etten başka bir şey olmamasına karşın*, yine de Tanrı’nın egemenliğine karşı gelmekten çekinmemiştir. Tanrı bu sebeple, onları günahları sebebiyle yok etme ya da onlara merhamet etme konusunda adeta Kendi Kendisi’yle bir tartışma içine girmiştir. Sonunda bu konuda belirli bir süre –120 yıl– belirlemeye karar verir (Raşi). Bu, insanlara yönelik son bir merhamet belirtisidir. Zira insan *etten başka bir şey olmadığı*’ndan merhamet olmaksızın devamlılığını sürdürülemez (Sforno).

İnsan, Tanrı’nın ruhunu vücudunda barındırmaya layık değildir. Zira o da diğer yaratıklar gibi etten ve kandan oluşmaktadır ve kendisini Ruh’a yaklaştıracığına, fizikselliğini baskın kılmaktadır. Bu sebeple *Ruhum insanda uzun süre barınmayacak; çünkü o etten başka bir şey değil*, (Rabenu Behaye; Ramban). “Ruh”, insana Tanrı’nın Bizzat verdiği bir parçasıdır ve dolayısıyla bkz. s.a. ikinci görüş.

120 yıl–Tanrı tufanı getirmeden önce insanlığa, Teşuva yapabilmesi için yeterli bir süre olan 120 yıl vermiştir (Raşi; Ramban). Başka bir açıklamaya göre bu noktadan itibaren, *“Tanrı’nın Ruhu insanda uzun süre barınmayacak”* ve insan yaşam süresi bir kısalma trendine girerek sonunda azami 120 yıl olacak duruma gelecektir (İbn Ezra).

[Birey bazında insanın yaşam süresi her zaman bu idi. Bu Paleontoloji ilmi ile sabit bir meseledir. Dolayısıyla eski insanların ömrünü 900’lü yıllar olarak bilmek, hem fen ilimlerini bilmemektir, hem Tivrattın o antropolojik mucizevî izahlarını anlamamaktır. Doğrusu ben bu gibi mollavari yanlışları Yahudi Cemaatine yakıştıramıyorum. Çünkü Yahudiler bilimleri esas alır, diye biliyorum. Ayrıca benim bu gibi konularla ilgili olan kitap ve makalelerimin hepsinin ellerine ulaştığını biliyorum.. Bu yanlış yorum gibi, Allah’ın oğullarını gökten inen melekler diye yorumlamaları ve ruh beden ayırımını nesnel bazda ele almaları da tamamen yanlıştır, ilmi ve dini bir temeli yoktur. İnsanların en âlim cemaati tek bir meselede böyle on beş tane yanlış yaparsa diğerleri neler yapar artık siz düşünün. B. S.]

4. Devler – Ya da *Titanlar* İbranice *Nefilim*, tam çeviriyle *düşmüş olanlar*.. Bu şekilde sıfatlandırılmalarının sebebi, düşmüş meleklerin çocukları olmalarıdır (*Targum Yonatan*). Bu, Moşe’nin gönderdiği casusların korkmalarına sebep olan ırktır (Bamidbar13:33). Bu sözcüğün İbranicedeki *Nafal* – *Düşmek* köküyle bağlantılı olmasının bir başka sebebi, kendi normalin üstündeki günahkârlıkları yüzünden (*Gur Arye*) hem kendileri düşmüş, hem de başkalarının düşmesine sebep olmuş olmalarıdır (Raşi). Alternatif olarak bu ismi almalarının

sebebi, onları görenlerin kalplerinin korkudan ve şaşkınlıktan *düşmeleri*'dir [“kalbin düşmesi” İbranicede korku belirten bir deyimdir] (İbn Ezra).

6. Tanrı pişman oldu – Tanrı'nın bu olaylar karşısında hissettiklerini figüratif ve etkili bir diyalogla sunan *Akedat Yitshak*, buradaki *pişmanlık*'ın açıklamasının, hemen ardından gelen “*kalbinde ıstırap çekti*” sözleri olduğunu belirtir ve Tanrı'nın böyle bir ıstırap çekmesiyle, geleceği bilmesi arasında bir çelişki olmadığını açıklar. Örnek olarak bir fidan dikip onu yetiştirmek için elinden gelen her şeyi yapan bir adamı verir. Bu adam fidanın üzerine titrer, onu sular, büyüyene kadar çeşitli zararlardan korur. Büyüdüğü zaman ise ağacı budaması gerekecektir. O vakit geldiğinde, kendi eliyle ektiği ve bunca emek sarf ederek gün gün gelişmesini izlediği ağacı keserken belirgin bir üzüntü duyacaktır. Ve dikim sırasında ileride bir gün bunun gerçekleşmek zorunda kalacağını biliyor olmasına rağmen, bu, üzüntüsünü azaltmayacaktır. Tora burada Tanrı'nın insana vermiş olduğu değeri vurgulamak için insani terimler kullanmakta ve O'nun “*ıstırap çektiğini*” söylemektedir. Tanrı'nın bu cezayı öngörmesinin sebebi elbette kapris değildir. Tanrı, insan kötülük çamuru içinde artık geri dönülemez derinliklere inene kadar beklemiştir. Merhamet Niteliği'ni ancak bundan sonra bir kenara bırakmış ve Yargı Niteliği'ni ön plana çıkarmıştır.

8. Noah Tanrı'nın gözünde beğeni bulmuştu – Ya da “*lütuf bulmuştu*”. Noah'ın ailesinin de kurtulabilmesi için Tanrı'nın lütfu “gereklidir”; aksi takdirde sadece o kurtulacaktır. Noah kişisel olarak dürüst olmasına karşın, kendi neslini Tanrı'yı tanımak ve *Teşuva* yapmak konusunda etkileme gayreti göstermemiştir. Başkalarına yardım etmeye gayret etmediğinden, onun kurtulmak için kazandığı hak, başkalarının da kurtulmasına yeterli değildir. Dürüst bir insan başkalarını da doğru yola getirmeye çalıştığı takdirde, Tanrı belki o başkalarını onun hatırına kurtarmaya karar verebilecektir. Zira onları etkileyerek *Teşuva* yapmalarını sağlaması hala olasıdır. Ama bu olasılık yoksa Tanrı da yargısını Kendi uygun gördüğü şekilde gerçekleştirecektir (Sforno).

[Bu lâfzî çeviriden ve detaylar içinde boğulan ilave şerh ve haşiyelerden şöyle bir sonuç çıkıyor: Dini bilgilerin kâinatta ve reel âlemde karşılığı tespit edilmediği zaman; dipnotlar, açıklama ve şerhler çoğaldıkça, meselenin özü ve gerçeği biraz daha fazla karanlığa gömülüyor. Galiba bu yetersiz tercüme ve fazladan ilave edilen dipnotlar, yazımızın başlığı olan Dini Bilgilerin Başına Gelenler sorgulamasını haklı çıkartan ilginç bir numune parçadır. B. S.]

Gelen 2. Bir Saldırı: *Eğer Tevrat vahiy olsaydı, Musa nasıl oluyor da kendi ölümünü yazıyor, şeklinde ilk etapta gayet net bir çelişkiyi ortaya koyuyorlar. Bu, zahiren son derece haklı bir sorgulamadır. Fakat cevabı var. İşte cevabı on beş sene önce yazdığım şu incelemedir:*

Tevratın Dil ve Üslubunun Vahiy Dili Olduğuna Ve İçindeki Mesajların Evrenselliklerine Önemli Bir Delil Daha (Tesniye, 34. Bâb)

¹Ve Musa Moab ovalarından, Eriha karşısında olan Nebo dağına, Pisga tepesine çıktı. Ve Rab ona diyarı, Dan'a kadar bütün Gilead'ı, ²ve bütün Naftali'yi, ve Efraim ve Manasse diyarını, ve garp denizine kadar bütün Yahuda diyarını, ³ve Cenubu, ve Tsoara kadar hurmalık şehri olan Eriha deresinin havzasını gösterdi. ⁴Ve Rab ona dedi: İbrahime, İshaka ve Yakuba: Senin zürriyetine vereceğim, diye and ettiğim diyar budur; ben onu gözlerinde sana gösterdim, fakat oraya geçmeyeceksin. ⁵Ve Rabbin sözüne göre, Rabbin kulu Musa orada, Moab diyarında öldü. ⁶Ve Moab diyarında Beyt-peor karşısındaki dereye onu gömdü;

fakat bugüne kadar kimse onun kabrini bilmez. ⁷Ve Musa öldüğü zaman yüz yirmi yaşında idi; gözü zayıflamadı ve kuvveti eksilmedi. ⁸Ve İsrail oğulları, Moab ovasında, otuz gün Musaya ağladılar ve Musa için yas ağlama günleri tamam oldu.

⁹Ve Nun oğlu Yeşu hikmet ruhu ile dolu idi; çünkü Musa ellerini onun üzerine koymuştu ve İsrail oğulları onu dinliyorlardı ve Rabbin Musaya emretmiş olduğu gibi yapıyorlardı. ¹⁰Ve Rabbin Mısır diyarında, Firavun'a ve bütün kullarına ve bütün memleketine yapmak için Musayı gönderdiği alâmetler ve harikalarda, ¹¹ve bütün İsrailin gözü önünde Musanın gösterdiği bütün kuvvetli elde, ¹²ve bütün dehşette, Musa gibi Rabbin yüz yüze bildiği bir peygamber daha İsrailde çıkmadı.

7 Ocak 1998'de, Tekvin kitabı ile ilgili değerlendirme notlarını ve girişi bitirdikten sonra, *Tevrat'ta Allah ve Ahiret İnancı* diye yeni bir bölüm yazmaya niyet etmişim. Eski insanlarda iman (Allah kavramı) nasıl idi ve sonra nasıl bir duruma geldi, diye *Ulûhiyet* ile ilgili önemli bir araştırma kitabını okuyordum. Kitabın yazarı samimi bir Müslüman idi, fakat Kitab-ı Mukaddese karşı önyargıları vardı. Baktım, Avrupalı Müsteşriklerden cesaret alıp Kitab-ı Mukaddesin vahiy olmadığını söylüyor. Ona göre, Cristadt, *Hz. Musa nasıl olur da öldüğünü haber verebilir?* (Tesniye, 34)⁶ diye soruyormuş. R. Simon, *Tevrat'ta anlamsız tekrarlar, kronolojik müşkülâtlar, kıssalarda tutarsızlıklar varmış..*⁷ Diye yazmış. J. Astruc, *Tevrat, bir derleme kitaptır*, diye, güya ispat etmiştir. İspat delili de, Tevratta yer yer Elohim, yer yer Yahove, Allah'ın ismi olarak geçmesi imiş.⁸

Merak ettim; bu 34. Bap üzerinde düşündüm. Bu babın, değil sonradan uydurulduğunu, bilakis Tevratın büyük bir mucizesi olduğunu gördüm; şöyle ki:

1) Bu kitabın ismi Tesniyedir. Tesniye; ikileme, bir gerçeğin ikinci tekrarı demektir. Demek burada ölen Musa, o bildiğimiz Musa değildir. Onun gibi olan, ona benzeyen ikinci bir Musadır.

2) Bu babın numarası 34'tür. Bu da 17'nin iki katıdır. 17 sayısı ise, İbranî geleneği ile fazlaca alâkalı bir sayıdır. Ve bunun ikinci tekrarı ise, o geleneğin yeni bir yaratılışına ve yeni bir yapılanmasına işaretir.

3) Muab kelimesi, *ayıplanmış* veya *lüks olan* demektir ki, Medine ahalisinin yaşama tarzını andırıyor. Evet, Medine (Yesrib) şehri, ne tam bedevî, ne tam şehirli idiler. İslâm'dan evvel ve hatta İslâm'ın Medine'ye geldiği ilk yıllarında da orada zina vakaları fazlaca varmış. Ki Tekvin kitabında gördüğümüz gibi; Muab, evlad-ı zina ile tanınan kabilelerdir. Bunun ince bir delili de, *“ova”* gerçek manasıyla Yesrib'de var. Filistin'deki Muab ovası ise, ovadan ziyade kırsal bir bölgedir.

4) Tekvin kitabında gördüğümüz gibi; Dan, Çin diyarı; Gilead, Anadolu (ki Kehanetlerde Allah, Gileadı Benyamine [Türklere] vermiştir deniliyor); Efraim (Suriye), Manesse (Irak), Yusuf'un (din alimlerinin ve mürşidlerinin) yaşadığı iki diyar; Eriha (Kudüs), Neftali (Hind yöresi) demektir.

⁶ Bu, tarihi olarak da muhal bir şey değildir. Çünkü “Tesniye” kitabının asıl ismi (Divarim) “Sözler”dir. Ve bu asırda Âsâ-yı Musa'ya sahip bir zat, “Sözler” kitabının 34. Bölümünde 42 sene önce ölümünü haber vermiş ve aynen tahakkuk etmiştir. Ve onun da kabri bilinmiyor. (K. Önder Yıldırım)

⁷ Tekvin kitabına yazdığımız yorum, bunun böyle olmadığını göstermiştir.

⁸ Birkaç sayfa sonra izahını göreceğimiz gibi; Elohim, herkesin Allah'ı demektir. Yahove, *Ey sonsuz olan* demektir. Bu iki sıfatın kullanılması, gayet normaldir. Ve Tevratın derleme olduğuna asla delil olamaz.

5) Musa burada Muhammed oluyor. O, vahiy gözüyle bu diyarların fethedileceğini gördü.⁹ Fakat kendisi oralara giremedi (34/5). Ve Medine’de mescidin (aydınlık evi: Beyt-Feer) karşısında gömüldü. Fakat gerçek manevî şahsiyetini (kabrini)¹⁰ kimse halen dahi bilmiyor. O da, Musa gibi celâlli idi, hem de onun gibi tam anlaşılmadı. Peygamberler için en büyük musibet de bu anlaşılmama meselesidir.

6) Ve bu ikinci Musanın ilk şahsiyetinden ibaret olan Sahabe Cemaati, 120 sene yaşadı... Onlar güçlü ve basiretli idiler.

7) Hz. Muhammed’den sonra, Benî İsrail (dindar insanlar), ona otuz gün (otuz sene) yas tuttular. (Hilâfet, 30 sene olarak gerçekleşti). Yas, gayb âleminde, sembolik dilde başarı ve sevinç demektir. (Rüya kitaplarına bakılabilir.)

8) *Nun*, gizli bilgiler demektir. Yuşa başta Hz. Ali ve ona bağlanan tarikat kültürü demektir. Ki kuvvetlerini, gizli keşiflerden alıyorlar.

Ve ümmet, zahirî şeriatçılardan ziyade onları dinliyor. Fakat sonuçta yine Musayı dinlemiş oluyorlar. Ve bu tarikat şeyhleri, mana âleminde Hz. Peygamberden el aldıktan sonra başarılı olabiliyorlar. Yuşanın Musadan el aldığı gibi..

9) Ve 12 asır boyunca, ilim (yed-i beyza, kuvvetli el) ve güçlü dehşetle (kılıçla) ve binlerce mucize ve kerametle Mısır (Batıya, materyalizme) karşı güçlü bir mukavemet gösterilmiş ve yeni bir peygamberin gelmesine ihtiyaç kalmamıştır. Evet, Hz. Muhammed’den sonra sadık bir peygamberin çıkmaması, Tevratın bu ihbar-ı gaybisini zaman sayfasında imzalıyor, tasdik ediyor. (Tesniye, 34/12)

[Peşinen, kesinlikle belirtmek istiyorum ki: Ben bu kitabı (Tekvin yorumunu) yazarken, herhangi bir dinin milliyetçilik şeklinde reklamını yapmak istemiyordum. Ve mümkün merteye -Müslüman olduğum halde- İslâm dini ile ilgili bir şey yazmak istemiyordum. Ki, bu yorumlar samimi ve belgeli değil; yakıştırmadır, demesinler. Ve biliyorum ki; önemli olan isim değildir. Önemli olan Allah’ın gönderdiği bütün peygamberlere ve kitaplara -ayrım yapmadan- inanmaktır. Önemli olan samimi olmaktır.. Bizim beklentimiz, herkesin (samimi olarak dindar olan herkesin) diğer samimi dindar insanlara yardımcı olmasıdır. İnsanlık dünyasında maddeciliğin, anarşizmin, hedonizmin, dağınıklığın ve fasıklığın (kanun dışı yaşamının) olmamasıdır.]

Hz. Muhammed, nebo (peygamberlik) dağında, fıska (Medineli Arap ve Yahudiler kanunî yaşamıyordu, onun için o küçük zaman birimine bu isim işarı olarak verilmiştir) tepesinde oturmuştu. İnsanlığın bu mukadderatı için dua ediyordu. Onu gerçekten sevenler de böyle olmalıdır. Fıska tepesinden (dağınık ve sınırlı anlayıştan; Medine Yahudilerinin anlayışı gibi bir anlayıştan), cebel-i uhud-i tevhide (soyut, yüce değerlere) çıkmalıdırlar. Evet, asıl olan tevhid, samimiyet ve uhrevîliktir.

⁹ Müslim, 4/2215.

¹⁰ Kabir kişiliğin sembolik ifadesidir. Kabrin bilinmemesi onun sahibinin değerinin bilinmemesi demektir. Evet, Müslümanların Tevrat hakkındaki yanlış yazıları ve Yahudilerin Kur’anı karalamaları, Hz. Muhammed’in ve Kur’anın anlaşılmadığının açık bir delilidir.

Eğer dindarlar, Tevratın bu çağlar üstü ihbarına kulak verseler, insanlığın ikinci (tesniye) bir dirilişine sebep olurlar. İsa (saf vahiy) etkinliği, yeniden gökten inmiş olur. İnsanlık canlanır. Yoksa bir kıyametin kopması, olmayacak işten değildir....

3. Bir Saldırı: *Tevrat Allah'ın ismi olarak bazen Elohim bazen Yahove kullanıyor. Demek Tevrat iki farklı nüshanın derlemesidir. Demek güvenilir bir kitap değildir.*

İşte bunun cevabı şudur:

İlk insanlar çocukluk seviyesinde yaşadıkları ve soyut değerleri idrak etmedikleri için; putperestlik yani her bir kabilenin somut bir putu var olmuştur. Bu ise o dönem için yanlış değil idi. Çünkü bu ilkel inançlar, insanları göreceli olarak birliğe, aidiyete ve yine göreceli olarak rekabete sevk ettiği gibi; o inanç duygusu sayesinde bilimler gibi birçok soyut kavram da öğreniliyordu..

Tevratta (6/8) ve Kur'anda (4/163) görüldüğü gibi; ilk semavi din, Nuh dönemi ile başlıyor. Din gelince artık bölünmeye sebep olan kabile ve klanlara mahsus putlar yerine herkesin taptığı manasına gelen Elohim kelimesi kullanılmaya başlandı. Elo tapılan demektir; him de herkes demektir. İkisi beraber *Herkesin Tanrısı* manasına gelir. Yani kelime çoğul edatı almış değildir; herkesin taptığı manasına gelen isim tamlamasıdır. Kitab-ı Mukaddes çevirmenleri bu kelimeyi Allah diye çevirseler de, Allah kelimesi Elohim kelimesinden daha geniş bir mana ifade eder. Her ne kadar Elo kelimesi ile aynı kökten geliyorsa da, Allah kelimesi, kök ve terim olarak sonsuzluk ifade eder. El takısı aldığında normalde elo manasına gelen ilah kelimesinden daha geniş bir mananın ifadesidir.

Tevratta bu Elohim kelimesinden sonra genellikle Yahove kelimesi geçiyor. Bu kelime *Ey O* diye çevrilir. Daha doğrusu bunun tam tercümesi, ey ismi olmayan, tarzında olmalı. Çünkü isim, sınırlı olan şeylere konulan belirti demektir. Allah ise sonsuz olduğundan onun ismi olmaz. Dolayısıyla bu kelimenin manası, ey sonsuz olan Allah demek olur. Bu kelimeyi ilk olarak İbrahim kullanmış ise de (Tekvin, 22/14) asıl kullanılışı, Çıkış kitabında başlıyor. Çıkış kitabı ise, Yahudi milletin Beni İsrail (dindar-medeni millet) olmasını ve bunun altyapısını anlatan kitaptır.. Evet, insanlık dindar ve medeni olmadan sonsuzluğu anlayamaz. Hâlbuki bütün dinlerin amacı, insan türünü, sonsuzluk zirvesine en azından sonsuzluk algısını becerebilecek bir seviyeye çıkarmaktır. Burada Tevratın ve Kur'andan Allah ile ilgili iki kısa pasajı okursak bu sonsuzluk kavramının önemini ve Allah'ın o sonsuzluğu ile beraber, somut olarak görünebilen bir ben ve kişiliğe sahip olduğunu da öğrenmiş oluruz.

¹³*Ve Musa Allaha dedi: İşte, ben İsrail oğullarına geldiğim zaman, onlara: Atalarınızın Allahu beni size gönderdi, dersem ve onlar bana: Onun ismi nedir, derlerse, onlara ne diyeyim? ¹⁴Ve Allah Musaya dedi: Ben, BEN Olanım.. Ve dedi: İsrail oğullarına böyle diyeceksin: Beni size BEN'İM gönderdi ¹⁵Ve yine Allah Musaya dedi: İsrail oğullarına böyle diyeceksin: Atalarınızın Allahu, İbrahimin Allahu, İshakın Allahu, Yakubun Allahu Yehove, beni size gönderdi; ebediyen ismim bu; ve devirden devre anılmam budur.” (Çıkış, 3)*

[Yani Allah sonsuz ve soyut da olsa yine İbrahimin, İshakın ve Yakubun ilahi olarak görünür. İbrahim diyalektik yapıyı, İshak rahmet ve bolluğu, Yakup ise, insanlığın trajik durumlarını temsil ediyor. Evet, Allah'ın varlığı bu üç safhada çok net olarak görünür, en azından hissedilir.]

“Ey Musa, muhakkak ben benim: (Somut olarak tecelli imkânına sahibim) ve ben Allah'ım (sonsuzum.) Ben azizim (ben sonsuzum, hiçbir görüntüye ve araca ihtiyacım yoktur).. Bununla beraber ben hakîmim: (Belli hikmetler için, kitaplar ve peygamber üzerinden ihtiyaç

oranına göre benliğimi tecelli ettiririm.) Ben ağaçta görünürüm. Fakat bütün âlemleri yaratıp geliştiren Allah olarak ben görünmekten münezzehim.” (Neml suresi, 10 ve 9)

“Yahudiler altın buzağıyı put edinince Musa onlara şöyle dedi: Sizin tapacağınız, sadece Allah'tır, ondan başka tapılmaya layık hiçbir şey yoktur. (Çünkü sonsuz olan sadece Odur.) O her şeyi ilmi ile kuşatmıştır. (Yani sonsuzluğu ile beraber, aynı zamanda soyuttur. Çünkü Onun öz varlığı ilimdir.” (Taha suresi, 98)

[Demek sonsuzluk ve soyutluk iyice bilinmeden dinî bilgiler tam anlaşılmaz. Dinlerin kötüye kullanılmasının en büyük sebebi de insanların bu seviyeye gelmesi için alt yapının hazır olmamasıdır ve yetkin olmayan bir kısım insanların, dinî bilgileri yanlış yorumlamasıdır. Bu temel iki eksiklik ile beraber önemli sosyolojik bir yanlış da şu olmuştur: Allah'ın iki farklı boyutu vardır. Aşkınlık ve İçkinlik.. Başka bir tabir ile Vahidiyet (sonsuz birlik) ve Ehadiyet (o sonsuz birliğin bir kısım temel özellikleri ile belirli noktalarda görünmesi..) Tarihte dindarlık ve dinsizliğin savaşlarından ziyade bu iki tarz Allah algısı müntesiplerinin kendi aralarındaki savaşları daha çok söz konusudur.]

Bu geçen analizlerden çıkan sonuç şudur:

- 1) Din özellikle Tevrat tükenmez, sonsuz bir ilim hazinesi iken; nerede ise tamamı yanlış anlaşılmıştır.
- 2) Dini konularla ilgilenmeyenlerin ve bilim ehlinin, dini doğru anlamaya çalışmaları yerine, dinsizliği dine alternatif olarak sunmaları yangına benzin ile gitmeye benziyor.
- 3) Müslümanların Kur'anın Tevrat konusundaki mucizevî izahlarına rağmen o kutsal kitaba ve ona tabi olan insanlara hücum etmesi, hem kendilerine hem de insanlığa büyük bir zarar olmuştur. Hatta insanlığın mukadder gelişmesinin önünü tıkamıştır.
- 4) Yahudisi ile Hıristiyanı ile Batı dünyasının Kur'anı dışlaması ve Müslümanları küçük görmesi, son derece haksız ve yanlıştır. Medeniyetin önünü tıkayan bir zulümdür. Zulüm dengesizlik demektir. Medeniyet ise çok hassas dengeler üzere kurulu olan bir sistemdir.

Bahaeddin Sağlam
29. 08. 2013